

İSTANBUL İL MİLLÎ EĞİTİM
MÜDÜRLÜĞÜ
İSTANBUL-TUZLA
İLÇE MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

ÇAĞRIBEY'İN GENÇ KALEMLERİNDEN SEÇMELER

METEHAN DEMİR

KAAN EGE YILDIZ

DEMİRHAN DEMİR

DURU HANGİŞİ

LENA KAMA

BEREN SU LAÇİN

NEHİR TUNCAY

KATRE YURTSEVEN

NAZ TUZLA

ELİFNUR DİNÇER

CEM DURGUN

Z.

H.KÜBRA SELÇUK

A.KUZEY HAYDAROĞLU

Z.AYSEL AYTIK

Z.ECE ÖDEMİŞ

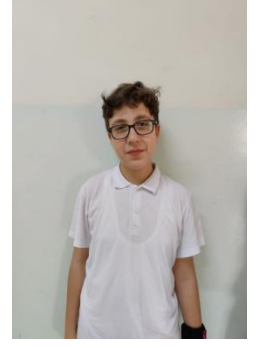
H.ZÜMRA GELİR

Z.YAĞMUR ÖZEL

EYLÜL ÇEBİ

EFE VURTOP

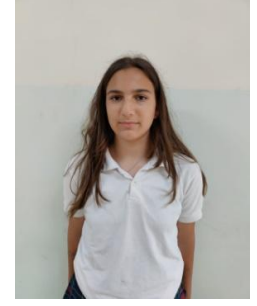
Y.YAŞİN KARADAĞ

EGE KURUCAN

E.TOPRAK BİRGÜL

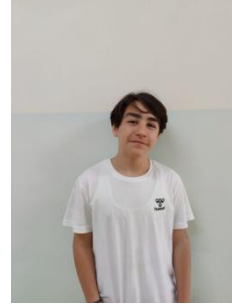
A.NAZ HOŞGÖR

B.AZRA ÇUBUK

DERİN YÜCEKAYA

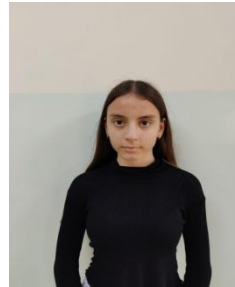
M.ATEŞ YÜREKLİ

H.EMRE ŞEVGEN

M.EMİR ORAL

H.KARDELENNUR ŞENTÜRK

LEYLA DEMİRCİOĞLU

ÇAĞRIBEY ORTAOKULU 'GELECEĞİN YAZARLARI' PROJE KOMİSYONU

GELECEĞİN YAZARLARI EKİBİ

ÇİZER EKİBİ

İÇİNDEKİLER

1.	BİR BAŞKA ŞEHİR KAHRAMANMARAŞ (PİYES) - KATRE YURTSEVEN.....	7
2.	ÇANAKKALE (ŞİİR) - HELİN KARDELENNUR ŞENTÜRK.....	14
3.	BETÜL VE BİLİM (ÖYKÜ) - LEYLA DEMİRCİOĞLU.....	15
4.	AĞAÇ (ŞİİR) – LENA KARA.....	16
5.	DOSTLUK MAÇI (HİKAYE) - ZEHRA İSKENDER	17
6.	BİR BAHTSIZ (ŞİİR)- ARES KUZEY HAYDAROĞLU.....	18
7.	DUY BENİ! (ŞİİR) – MİRAC ATEŞ YÜREKLİ	19
8.	SIRADAKİ ASTRONOT BEN OLMALIYIM (DENEME) -BEREN SU LAÇIN.....	20
9.	SENSİZ GEÇEN GÜNLERİM (ŞİİR) – DERİN YÜCEKAYA	21
10.	HAYAT DÜZENİ (HİKAYE) – ASELE NAZ HOŞGÖR.....	22
11.	BAHAR SEVİNCİ (ŞİİR) – ZEYNEP NAZ TUZLA	24
12.	CÜCELER DİYARI (MASAL) -MUHAMMED EMİR ORAL	25
13.	BÜYÜK ÖDÜL (ÖYKÜ) - ZEREN YAĞMUR ÖZEL.....	27
14.	KADIN BİLİM İNSANLARI (ÖYKÜ) - ZEHRA AYSEL AYTIR	28
15.	SAĞIR MÜZİSYEN (ÖYKÜ) - EFE VURTOP.....	29
16.	UYAN İNSANOĞLU (ŞİİR) - EGE KURUCAN.....	30
17.	EYVAH GELDİLER (HİKÂYE) – LENA KAMA.....	31
18.	ZEKA KÜPÜ (ŞİİR) – METEHAN DEMİR.....	32
19.	İKİ KUTUP AYISI (HİKÂYE) - DEMİRHAN DEMİR.....	33
20.	HELEN VE MARS (ŞİİR) – ELİFNUR DİNÇER.....	34
21.	ÇÖP KUTUSUNDAKİ BURUŞTURULMUŞ KAĞIT - DURU HANGİŞİ (FABL)	35
22.	SONBAHAR (ŞİİR) -KAAN EFE YILDIZ.....	36
23.	TAY KIZ (EFSANE) – CEM DURGUN.....	37
24.	DOĞA (ŞİİR) - EYLÜL ÇEBİ	39
25.	BAŞKA BİR EVREN (HİKAYE) - HATİCE KÜBRA SELÇUK – HATİCE ZÜMRA GELİR.....	40
26.	YILDIZLI YALNIZ BİR GECE – EREN TOPRAK BİRGÜL (ŞİİR).....	52
27.	BİR 23 NİSAN GÜNÜ – ZEYNEP ECE ÖDEMİŞ (ANI).....	53
28.	ZAFER KOLAY OLMADI - MUHAMMED EMİR ORAL(ŞİİR)	54
29.	ODAMIN İSYANI - NEHİR TUNCA (FABL).....	55
30.	CUMHURİYET (PİYES) - KATRE YURTSEVEN	56
31.	DEVİN AÇILMAYAN ELİ (MASAL) –BETÜL AZRA ÇUBUK.....	66

EDITÖRDEN

Doğduğumuz günden itibaren çevremizi görür, duyar fark ederiz. Bu farketmişliğin içinde kendimizi türlü yollarla ifade etmeyi seçeriz: Çoğumuz konuşarak, bazılarımız susarak, bazılarımız müzikle, yazarak ya da çizerek.

Okullar sadece eğitim kurumları olma görevi üstlenmez aynı zamanda öğrencilerin kendilerini farklı şekillerde ifade etmelerini sağlayan yollar keşfetmelerine önayak olma vasfını da taşırlar. Bu noktada derste yaratıcı faaliyetlerle desteklenen bireylerde , geniş ufuklar açılır, hayal gücü filizlenir, yeşerir. Yazma eylemiyle duygu ve düşüncelerini kağıda ya da sanal ortama aktaran öğrenciler için bu eylem sadece TDK da belirtildiği haliyle Düşünceyi, sözü özel imlerle ya da harflerle kâğıda geçirmek. Yazıyla anlatmak. “ tan ibaret değildir. Kalem ya da klavye tuşları bazen onları olağan üstü maceralara sürükler, bazense duygu, deneyim ve anılarını aktarmasında bir köprü vazifesi görür. Biz öğretmenler sınıf içi etkinlikler ve projelerde kolaylaştırıcı rollerimizle öğrencilerimize rehberlik ederken onların yanında onlarla beraber yaratım süreçlerine şahit oluruz. “Geleceğin Yazarları Projesi “ de bu amaca hizmet eden kutlu bir yol.

Bu projede emeği geçen Türkçe zümresindeki öğretmen arkadaşlarıma , ‘genç kalemleri’yle taze dimağlarından akıttıkları yaratıcı yazılarıyla öğrencilerime, genç çizerlerimize ve onlara destek olan değerli velilerimize teşekkür ederim. Böyle projelere fırsat tanınması ve bu tarz projelerin, maddi manevi olarak desteklenerek çoğaltılması dileğiyle.

YASEMİN BİCAN
TÜRKÇE ÖĞRETMENİ

BİR BAŞKA ŞEHİR

KAHRAMANMARAŞ

(KUKLA GÖSTERİSİ OLARAK CANLANDIRILMIŞTIR.)

<https://www.instagram.com/reel/CswnLZMoWWs/?igsh=MW8zNHlvOGs4bXphbw==>

KİŞİLER:

TARIK: Tarih bölümünde okuyan öğrenci

LEYLA: Gastronomi bölümünde okuyan Tarık'ın arkadaşı

MUSTAFA: Tarık ve Leyla'nın çocukluk arkadaşı

ANTİKACI MEHMET AMCA: Antikacı, şehrin yerlisi

ARKEOLOG GİZEM: Mustafa'nın kuzeni

HACI ÖMER AMCA: Menkıbeler anlatan şehrin yerlisi

1. PERDE

1. SAHNE

MUSTAFA: Biz de şimdi senden bahsediyorduk.

TARIK: Sahi mi? Ben de özledim sizi. Uzun zamandır görüşemedik. Üniversiteye başladığımızdan beri hepimiz ayrı şehirdeyiz.

LEYLA: Olsun Tarık. Yine de her yaz bu eşsiz doğada buluşup hasret gideriyoruz.

TARIK: Evet, çok şanslıyız aslında. Bu güzel şehrin memleketimiz olması ayrı bir mutluluk.

MUSTAFA: Nasıl gidiyor? Anlatın bakalım, haberler sizde. Ben Maraş'ı bekliyorum nasıl olsa. Bende bir değişiklik yok.

LEYLA: Bu yıl üçüncü sınıfa başlayacağım. Her zaman sevdiğim bir uğraşydı yemek yapmak. Farklı lezzetleri denemek, emek vermek. Gastronomi benim en doğru tercihim oldu.

TARIK: Kesinlikle katılıyorum. İnsan sevdiği mesleği yapmalı, onunla geçirmeli günlerini. Ben de her gün bir şeyler araştırırken buluyorum kendimi. Bu ara günlerim kütüphanede geçiyor. Malum birinci sınıfım daha ve hazırlamam gereken ödevim için Maraş ile ilgili bilgi topluyorum.

MUSTAFA: Vay be! Önce kendi doğduğun, büyüdüğün şehrin tarihini bil istiyorlar demek ki.

TARIK: Evet Mustafa. Bitecek kısmetse. Keyifle bilgi edinmek bölümümün bir parçası. Tarihin tozlu sayfalarında derlerdi eskiden olmuş olaylardan bahsederken. Biz de o tozlu syfalarda zevkle boğuluyoruz işte.

MUSTAFA: İşte tam bir tarihçi gibi konuştun. Helal sana çocukluk arkadaşım! Valla sizin adınıza çok mutluyum. Bana nasip olmadı belki okumak ama ben de her zaman bir şeyler merak ettim, kendi imkanlarım kadar araştırmaya çalıştım. Belki benim de faydam dokunur ödevini hazırlarken.

TARIK: Çok sevindirim gerçekten. Bildiklerinle pek çok şey katabileceğini düşünüyorum.

LEYLA: Bensiz olabileceğini düşünmediniz umarım. Maraş'ı anlatırken lezzetlerini es geçmezsiniz diye düşünüyorum.

TARIK: Sensiz olur mu hiç? İnanın bu hazırladığım en keyifli ödevim olacak.

MUSTAFA: O zaman Mehmet amcaya bir uğrayalım. Yaşayan tarih gibidir. Kurtuluş Savaşı yıllarını anlatırdı bize çocukken. Ona da babası anlatırmış hep.

TARIK: Tamam o zaman. Ben kayıt cihazımı alayım, yarım saate meydanda buluşalım.

MUSTAFA: Tamamdır.

LEYLA: Peki, görüşmek üzere.

(İçlerinde farklı bir heyecanla uzaklaşırlar)

2. SAHNE

ANTİKACI MEHMET AMCA: Ooo çocuklar, hoş geldiniz! Özlettiniz kendinizi. Ne kadar oldu böyle görüşmeyeli.

MUSTAFA: Merhaba Mehmet amca. Haklısın, işte hepimiz bir yana dağılınca...

ANTİKACI MEHMET AMCA: Evet, evet haklısınız. Herkesin bir koşuşturmacası var.

TARIK: Bir hatırnı soralım dedik Mehmet amca. Özledik küçükken bize anlattığın hikayeleri.

(Mehmet amca gülümser)

ANTİKACI MEHMET AMCA: O zaman dikkatle dinlerdiniz hakikaten. Şimdi büyüdüğünüz artık.

LEYLA: Olsun Mehmet amca. Yine eskisi gibi dinleriz seni. Bu şehre Kahraman unvanının verilmesini anlatmıştın bize. Yine dinleyebiliriz mesela.

ANTİKACI MEHMET AMCA: 'Milletimiz hiçbir zaman baskıya boyun eğmemiş; onurunu, kültürünü ve özgürlüğünü her koşulda koruyarak bağımsız yaşama kararlılığından bir an bile ödün vermemiştir. Gazi Mustafa Kemal'in komutasında yürüttüğü Kurtuluş Savaşı ulusumuzun en parlak ve en önemli zaferlerinden biridir.' derdi babam.

(Gözleri uzaklara dalarak devam etti)

Biliyorsunuz çocuklar, bölgesel direnişlerin savaşların kazanılmasında önemi çok büyüktür. Şehrin işgal altında olmasını kabul etmeyen Maraş halkı da tüm fertleri ile düşman işgaline karşı tek yürek olup bir mücadele vermiştir. Şehre gelen bir yazıyla mücadeleye katılanların isimleri istenmiş. Ancak şehirde bu mücadeleye katılmayan tek bir ferdin dahi olmadığı cevabı meclise iletilmiş ve tüm şehre istiklal madalyası verilmesi kararlaştırılmıştır. Kanının son damlasına kadar hak eden şehrimize ise 1993 yılında 'Kahraman' unvanı verilmiştir.

LEYLA: Bizi eski günlerimize götürdün Mehmet amca. Hepsinin ruhları şad olsun. Çok teşekkür ederiz.

ANTİKACI MEHMET AMCA: Ne zaman yolunuz düşerse beklerim çocuklar, yolunuz açık olsun.

(Der ve sarılarak vedalaşıp ayrılırlar)

2. PERDE

1. SAHNE

MUSTAFA: Tarık, senin bu ödevin sayesinde birçok şey öğreneceğiz gibi.

TARIK: Evet, çok da güzel olacak. Aslında şehrimizin tarihçesi çok daha eskilere dayanıyordur eminim. Bununla ilgili de bilgi alabilsek keşke.

LEYLA: Muhteşem olur gerçekten. Ödevini böyle başlatırsan daha güzel olur hem de.

MUSTAFA: O zaman benim kuzenlerden biri arkeoloji okudu. Onunla konuşsak yardımı dokunur herhalde. Müsaitse yanına gidelim.

TARIK: İyi olur, hem de çok iyi olur.

MUSTAFA: Tamamdır. Yarım saate bekliyor bizi.

(Yola çıkarlar ve Arkeolog Gizem ile buluşurlar.)

GİZEM: Hoş geldiniz! Sizinle tanışmak çok güzel. Mustafa hep bahseder sizden.

LEYLA: Teşekkür ederiz. Birlikte büyüdük, en güzel anılarımızı birlikte biriktirdik.

GİZEM: Nasıl yardımcı olabilirim?

TARIK: Ödevim için Maraş ile ilgili bilgi almak istiyorum.

GİZEM: Tabii, bahsedeyim biraz. Maraş isminin kökenini araştırdığımızda: Maraj, Marqas, Marasion, Mer'aş, Germanicia gibi değişik şekillerde kullanımı karşımıza çıkıyor. Deprem bölgesi olduğundan kuruluş yeri birkaç kez değiştirilmiş ve bugünkü kuruluş yerine Dulkadiroğlu Beyliği zamanında yerleşilmiştir. Şehrin kuzeyinde İlk Tunç Çağı ve Hitit zamanına ait eserlere rastlanırken, güneyinde Mezopotamya kültürünün yaygın olduğu düşünülmektedir. Mağaralarda ise Üst Paleolitik ile başlayıp Neolitik ve Kalkolitik boyunca yaşam olduğu ortaya çıkartılmıştır. M.Ö. 2000'lerde Hitit egemenliğine giren Maraş Asurlular için de önemli bir ticaret merkezi olmuştur. İki yüzyıldan fazla süren Asur Hükümdarlığı'nın ardından Perslerin egemenliğine girmiştir.

TARIK: Çok teşekkür ederim Gizem. Bu cümleler ödevim için harika bir başlangıç olacak. Tanıştığımıza çok memnun oldum. Ben de İstanbul'dayım. Yolun düşerse muhakkak beklerim.

GİZEM: Yolum düşerse muhakkak bir çayını içerim. O zaman bir daha ki görüşmemize kadar hoşça kalın.

MUSTAFA: Görüşmek üzere kuzen, özletme kendini.

LEYLA: Görüşmek üzere.

(El sallayarak Gizem'in yanından ayrılırlar)

2. SAHNE

LEYLA: Saat beşe geliyor beyler. Acıkmadınız mı?

MUSTAFA: Hem de nasıl acıktım. Tarık duydukları ile doydum sanırım.

TARIK: Valla ben de çok acıktım. Bir şeyler yiyelim şurada.

MUSTAFA: Ne yemek istersiniz?

LEYLA: O zaman ben derim ki Maraş'a gelmişken tescilli ürünlerinden olan coğrafi işaretlerde yerini alan Maraş kelle paçası içelim derim. Ardından Maraş çöreği ve çayımız. Üzerine de olmazsa olmaz Maraş dondurması.

TARIK: Leyla sen biliyorsun bu işi. Tabii önce en meşhurlarla başlayalım buradaki günlerimize.

LEYLA: Evet kesinlikle öyle olmalı. Sonra muhakkak tarhanası ve parmak peynirinden de tatmak istiyorum.

MUSTAFA: Sen istersin de biz sana tattırmaz mıyız hiç? O zaman haydi kelle paçacıya!

(Kol kola girerek hızlı adımlarla lokantaya girerler)

3. SAHNE

TARIK: Gerçekten çok lezzetli.

MUSTAFA: Herhalde kardeşim, özlemişsindir bu lezzeti. Bir de kahve mi içsek acaba?

LEYLA: Beyler o zaman Elbistan kervansaray kahvesi içelim. Bu güzel akşamı böyle güzel bir kahve ile bitirelim.

TARIK: İyi fikir. Aslında Hacı Ömer amca'yı da görmeyeli çok oldu. Onu da alıp kahvemizi içsek, hoş sohbetinden faydalansak.

MUSTAFA: Hay sen aklınla bin yaşa! Nasıl mutlu olur şimdi bizi görünce.

LEYLA: Haydi o zaman, Hacı Ömer amca'yı almaya!

(Der ve arabaya binip Ömer amcanın evine giderler)

(Kapı çalar ve Hacı Ömer amca yavaş adımlarla kapıya ilerler)

HACI ÖMER AMCA: Geliyorum, geliyorum.

MUSTAFA Vay benim Ömer amcam! Ver elini öpeyim.

TARIK Ömer amcacığım nasılsın? Çok oldu uğramadık yanına kusurumuza bakma.

LEYLA Gerçekten öyle Ömer amca. Seninle bir kahve içsek, hoş sohbetinden dinleseک biraz eski günlerdeki gibi.

HACI ÖMER AMCA Bilmem ki. Sizi kırmayayım o zaman haydi gidelim!

3. PERDE

1. SAHNE

MUSTAFA Ömer amca küçükken dizinin dibinden ayrılmazdık hatırlıyor musun?

HACI ÖMER AMCA Hatırlamaz olur muyum hiç? Gözlerinizi kırpmadan dinlerdiniz.

TARIK Bize Ashab-ı Kehf hikayesini anlatmıştın. Çok uzun zaman oldu. Yeniden anlatsan ne kadar güzel olur.

LEYLA Bu şehirde geçiyordu değil mi onların yaşadıkları?

HACI ÖMER AMCA Evet güzel kızım. Afşin'de

TARIK Ömer amca ses kayıt cihazımı açıyorum, şimdi anlatmaya başlayabilirsin.

HACI ÖMER AMCA Efsus ya da Yarpuz denilen yerde Dakyanus adında bir zalim hükümdar, halkı kendisine ve putlara taptırırmiş. Allahın varlığına inanan birkaç genç ise gizlice ibadet ederek bu zalimin buyruğunun dışına çıkarlarmış. Dakyanus'un bunu duymasıyla kaçan gençler kendileri gibi inançlı bir çobana rastlarlar. Çoban ve Kıtmir adındaki köpeği de onlara katılır ve su bulunan bir mağaraya sığınırılar. Burada uykuya dalarlar. Kralın adamları onlar bulduğundan korkudan içeri giremezler ancak buradan çıkmasınlar diye mağaranın ağzını ördürürler. Rivayete göre 309 sene uyurlar ve uyandıklarında Dakyanus zulmü bitmiştir. Bugüne kadar ruhani değerini koruyan yedi uyurlar olarak bilinen yedi kişinin ismi: Yemliha, Dekarnus, Mekselina, Sazenus, Misliina, Kafetatavus ve Mernuş'tur. Selçuklular zamanında 13. YY başlarında burada mescit ve medrese yaptırılmış, Osmanlı Devleti zamanında da önemini korumuştur. Başka bir rivayete göre Doğu Roma İmparatoru II. Theodosius döneminde (M.S.408-450) uyanırlar. İmparator hikayenin kahramanlarının hayatlarından etkilenerek bölgeye bir anıt mezar yapılmasını emreder. Külliye M.S. 466 yılında inşa edilen İsa Mescidi ile birlikte dünyanın en uzun süreli ziyaretgahlarından birisi olma özelliğini gösteriyormuş.

TARIK Ömer amca nasıl güzel anlattın yine! Sanırım küçüklüğümüzdeki gibi yine gözlerimizi kırpmadan dinledik seni.

MUSTAFA Gerçekten Ömer amca. Nasıl unutmuyorsun bunları?

HACI ÖMER AMCA İnsan önem verdiği şeyleri hafızasından silmez oğul! Sizi de hiç çıkarmıyorum aklımdan.

LEYLA Ömer amcam benim!

(Der ve boynuna sarılır) Allah ömrünü uzun etsin inşallah. Hep bize o güzel hikayelerinden anlat.

HACI ÖMER AMCA İnşallah güzel kızım. Rabbim ne kadar ömür verdiyse...

(Der ve eve doğru yola çıkarlar)

2. SAHNE

MUSTAFA Hacı Ömer amca'yı da ziyaret ettik vallahi ödevin sayesinde.

LEYLA Gerçekten ne hayırlı bir ziyaret oldu.

TARIK Büyüklerimizden öğreneceğimiz pek çok şey var hala. Geçen gün bir makale görmüştüm 1910 yılında yayımlanmış. Maraş Alman Hastanesi'nde görev yapan iki hekim ve bir hemşirenin anıları. Hemşire anılarında şöyle bahsediyor: 'Doktor Muellerleile, Doktor Kolusd ve ben Elbistan'a katırla ulaştık. Al bostan anlamına gelen Elbistan'da tarım alanlarının ne kadar verimli olduğu bizi şaşırtmıştı. Poliklinik hizmeti dışında varlıklı Türk ailelerinin de evlerine muayeneye gidiyorduk. Onlarla çok vakit geçiremesek de onları yakından tanımak istiyorduk.' diyordu yazısında.

MUSTAFA Yaşadığımız şehrin güzellikleri ne kadar da çokmuş böyle.

LEYLA Evet Mustafa'cığım. İnsan her an yeni bir şey öğrenebiliyor istedikçe.

TARIK Hepinize teşekkür ederim. Çocukluğumuzdaki gibi yine beni yalnız bırakmadınız. Ancak ayrılık vakti geldi. Sabah İstanbul'a dönmek zorundayım. Ödevimi tamamlayıp teslim etmem gerekiyor.

MUSTAFA Bu kadar erken mi? Keşke birkaç gün daha kalsaydınız.

LEYLA İnan çok isterdik ama yapmamız gereken işler var.

TARIK En kısa zamanda yeniden şehrimizde buluşmak üzere diyelim o zaman.

LEYLA Görüşmek dileğiyle.

MUSTAFA Hoşça kalın dostlarım. Yeniden buluşuncaya dek sağlıklı kalın.

KATRE YURTSEVEN

8/B

ÇANAKKALE

Kanatlanmış toprak Çanakkale’de,
Gözlerim yaşla dolu dalgalar susku,
Şehitlerin ardından yas tutan vatan,
Bayrak için akan kan her kan.
Toprağa düşen her bir kahramanın izinde,
Bunların hepsi Çanakkale’de,

Toprak kokar tarihin sayfalarında,
Şanlı destanlar yazılmış bu kıyılarda,
Çanakkale’deki şüheda;
Tarihi değiştirmiş tüm dünyada.

Gecenin karanlığında dua eder analar,
Meydanda yankılanan ezanlar,
Şehitlerin ruhuna okunsun selalar,
Şimdi edebi bir uykudalar,
Çanakkale’de destan yazanlar.

Kim mi onlar?
Gözleri vatan için açılanlar,
Toprağa düşüp şehit olanlar,
Gönlümüzde yaşayan ölümsüz Kahramanlar.

HELİN KARDELENNUR ŞENTÜRK

7/D

BETÜL VE BİLİM

Bir yaz sabahı Betül babasının yanına gitti. Babası bir bilim adamıydı. Betül'de bilimi seviyordu. O gün babasının ilginç bir şey yaptığını gördü.

Babasına sordu “Baba ne yapıyorsun böyle ?”. Babası görme engelliler için okumayı kolaylaştırmak amaçla bir dinleme cihazı yapıyordu. Betül babasının bu kadar çabaladığını ilk kez görüyordu. Birden çok heyecanlandı Betül. Babası bir buluş yapıyordu ve Betül çok gururlu hissetti çünkü babası bir buluş için çabalıyordu. Kendisinin de aklına bir fikir geldi. Büyüyünce bir bilim insanı olmalıydı ve şimdiden fikirler bulmalıydı. Tekrar, tekrar düşündü. Yeniliklere açık olmalıydı yani hiç bulunmayan bir şey yapmalıydı. Arkadaş grubunu topladı ve bir kara verdiler. Onlar bir zaman makinesi yapacaklardı. Uzun bir süre gerekecekti ama birbirlerine söz verdiler.

Sabırla yapmaya, düşünmeye devam edeceklerdi.

LEYLA DEMİRCİOĞLU

6/A

AĞAÇ

Ağacın o muhteşem ahenkle dans eden dalları,

Üzerinde çiçek var, ona renk kattı.

Huzurla verdiğimiz nefesi o karşıladı.

Dallarındaki meyveler hayata renk kattı.

Kuşların seçtiği o dallarda,

Kuşlarda yeni bir hayat kurdu.

Ağaçların o yeşilliği,

Çiçeklerin o renkliliği insanlara mutluluk kattı.

Ağaçlarındaki yapraklar tırtıllara yem oldu.

Ağaçların olduğu bir alanda huzur konu oldu.

Doğada olan her şey güzeldir ama,

Ağaçlar farklılığını korudu.

LENA KAMA

5/A

DOSTLUK MAÇI

Oyun oynamak çocukluğun en vazgeçilmez aktivitesidir.

Selim her cumartesi olduğu gibi kahvaltısını yaptıktan sonra arkadaşlarıyla buluşmak için mahalledeki parka gitmişti. Bugün karşı mahalledeki çocuklarla maç yapmak için anlaşmışlardı. Maça başlamak için karşı takımın bir oyuncusunu biraz bekledikten sonra, öğrendiler ki arkadaşları gelemeyecek. Bu durumda Selim'in takımından birinin de fedakarlık yapıp seyirci olarak bir kenarda beklemesi gerekiyordu. Bunun üzerine Selim düşündü. Eğer diğer arkadaşlarından birinin oynamamasını isteseler arkadaşlarının üzüleceğini düşünene Selim fedakarlık yaparak arkadaşlarını sevdiği için kenarda oturanın kendisi olması gerektiğine karar verdi. Maç başlamıştı ve maçın ortasında atılan golü kabul etmeyen karşı takım oyuncuları işi kavgaya dönüştürdükleri Selim oraya girip onların arkadaş olduklarını hatırlattı ve hemen barışmalarını söyledi; bunun üzerine iki tarafta barıştı.

Sonuç olarak kavganın hiç bir şeye çözüm olmadığını, esas olanın barış olduğunu anladılar.

V.ZEHRA İSKENDER

6/B

BİR BAHTSIZ

Bir gün diğerlerinden farksız,
Geliyorsun yine aklıma zamansız,
Mavi gözlerin okyanustan farksız,
Ben ise tam ortasında bir bahtsız.

Bilmem doğru mu bu karar,
Gidiyorum o günler beni arar,
Yüreğimde kapanmayan yaralar,
Ve de saçıma düşen o aklar.

Arardım seni ıssız sokaklarda,
Oysa yüreğime bakman yeterliydi.
Aradım sevgiyi boş insanlarda,
Oysa mehlika yüzüne bakmam gerekliydi.

Bak geldik ahir zamanlara,
Bir bahtsız ile kendini oyalama.
Oku şiirimi derin bir manayla,
Ve de bırak onu mezarımın tanasına.

ARES KUZEY HAYDAROĞLU
8/B

DUY BENİ

Hey sen çocuk
Her nerede isen duy beni
Soğuk karanlık bu cani dünyada
Atam buldu kurtardı beni

Hey sen çocuk
Yalnızsan, duyulmuyorsa sesin uzaklardan
Hiç korkma, 23 Nisan
Atamdan sana da armağan.

Hey sen çocuk
Biliyorsun, ben de istemedim. Kimseyle savaşmak
İstediler evimi elimden almak
Uyuyordu, uyandı Anadolu elinde bayrak
Ne de olsa kanında yok esir olarak yaşamak.

Hey sen çocuk
Tekrar vatan olunca, bölünen toprak
Atam dedi dünyayı çocuklar kurtaracak
Bugün de onların bayramı olacak.
Kalk ayağı dünyada barış, yurttta barışla olacak.

MİRAC ATEŞ YÜREKLİ

7/B

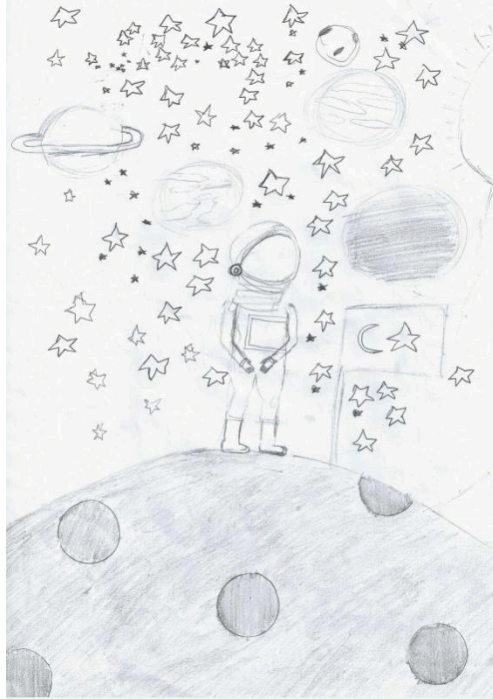
SIRADAKİ ASTRONOT BEN OLMALIYIM

Benim küçüklüğümde beri tek hayalimdi astronot olmak. Ben küçükken hiç Türk astronotumuz olmadığını öğrenince bir yandan şaşırmış, bir yandan ise çok mutlu olmuşum.

Bu benim için bir şans olabilirdi, ilk Türk astronot ben olabilirdim. Fakat geçtiğimiz aylarda ilk Türk astronotumuz uzaya fırlatıldı. Çok hırslandım. Artık tek hedefim sıramı kimseye kaptırmamaktı. Kendimi astronotluğa adanmış gibi çalışmaya, astronotluk ile ilgili kitaplar okumaya, araştırmalar yapmaya başlamıştım. Çünkü astronotluk hiç bilmeyen bir sırrın kapısını açmaktır.

Ben astronot olmalıyım çünkü Jüpiter'in halkalarındaki eşsiz sırrı merak ediyorum. Ben astronot olmalıyım çünkü uzayın o sonsuz ihtişamını merak ediyorum. Ben astronot olmalıyım çünkü uzayın o belirsiz havasını merak ediyorum. En önemlisi ise astronot olup Türkiye'yi gururlandırmak istiyorum. Aslında astronot olmak iyi, güzel ama bir o kadar da ürkütücü. Çünkü tamamen bir boşluktasın, uzay boşluğunda. Her an her şey olabilir. Yine de şunu bilmek yeterlidir: Ürkütücü ve imkânsız değil!

İşte ben tüm bunları bilerek sıradaki Türk astronot olacağıma inanıyorum. İzin vermeyeceğim kimsenin yerime geçmesine, çünkü sıradaki astronot ben olmalıyım.

BEREN SU LAÇIN

5/A

SENSİZ GEÇEN GÜNLERİM

Sensiz geçirdi günlerim,
Sen olmayınca,
Sen benim olup,
Günlerimi doldurmayınca.

Sensin geçirdi gecelerim,
Kokunu alamadan,
Sana sarılıp,
Ağlayarak uyuyamadığımda.

Sensiz ederdim sabahları,
Korkunç rüyalarından sonra,
Seni görerek uyanamayıp,
Sesini duyamadığımda.

Sensiz geçti günlerim,
Sabahlarım gecelerim,
Hep seni bekledim,
Sen nerede kaldın sevdiğim...

DERİN YÜCEKAYA

7/D

HAYAT DÜZENİ

Zeynep bir sabah uyandığında babasıyla birlikte kahvaltı yaparken babası;

-Zeynep biliyorum senin çok üzüleceğin bir durum ama taşınıyoruz kızım, dedi ve Zeynep bir anda;

-Nasıl yani? Niye, dedi. Bunları söylerken bile gözleri dolmuştu. Babası durumu şöyle anlattı;

-Kızım biliyorsun işimde bazı sorunlar çıkmıştı. Ve ben haksızlığa uğradım. Yanlış bir şey yapmam ile beni suçladılar. Bende kavuldum. Bu yüzden eski şehirdeki dükkanımıza gideceğiz, dedi. Zeynep çok üzülmüştü ama yapabileceği bir şey yoktu ve babasına;

-Ne zaman gideceğiz peki, diye sordu. Babası;

-Yarın, o yüzden bu günden söyledim. Bavulunu hazırla.

-Tamam baba, dedi ve hazırlanmak için odasına gitti. Eşyalarına toplayana kadar zaten akşam olmuştu. Yemek yiyip son gecesi olarak yatağına yattı.

Sabah saat 06.00'da uyanıp hava limanına gittiler. Uçaktan indiler ve dükkanlarına yakın bir ev bulana kadar gezdiler. Daha sonra satılık güzel bir ev buldular. Evi satın alma işlemlerini bitirdiler. Sonra Zeynep'i yakınlardaki bir devlet okuluna yazdırdılar. Okulu çok güzel buldu Zeynep. Ve eve gittiler Zeynep alışık olmadığı için zor uyudu. Sabah erkenden kalktı. Yeni alınan okul kıyafetlerini giydi, saçları yaptı, çantasını hazırladı. Zeynep bunları yaparken babası açacağı dükkan için temizlik malzemeleri arıyordu.

Zeynep okulun bahçesinden içeri girdiğinde herkes Zeynep'e bakıyordu. Zeynep çok utandı. Adımlarını hızlandırdı ve sonunda okula girebilmişti. Sınıfını müdür yardımcısından öğrendi. Sınıfa çıktı, çantasını koydu, çok utanıyordu çünkü herkes ona bakıyordu. Dersin öğretmeni geldi, ders işlediler ve zil çaldı. Yanına bir grup kız geldi ve içeriden biri;

-Selam yeni z! İsmi söyle de tanışalım, dedi aşağılayıcı bir ses tonuyla. Zeynep cevapladı;

-Zeynep, dedi ve elini uzattı. Kızlardan biri;

-Zeynep ismini de hiç sevmem. Sen de iyi birine benzemiyorsun. Bence gidelim kızlar, dedi. Zeynep çok sinirlenmişti ama bir şey diyemedi. Okul da bitti ve tek başına eve gitmek için

yola çıktı. Evine geldiğinde ödevlerini bitirdi ve babasıyla birlikte akşam yemeği yediler. Daha sonra Zeynep odasına çıktı ve yatağa girip gözlerini kapatır kapatmaz uykuya daldı. Rüyasın da bembeyaz lalelerin içinde parlayan annesini gördü ve seslendi;

-Anne, dedi ağlamak üzereydi.

-Anne her şey çok kötü ilerliyor. Babam işini halledeceğini söylüyor ama zorlandığı her halinden belli. Buradaki yeni okulumda kimse beni sevmedi. Çok üzgünüm keşke yanımda olsan., dedi ve içini döktü. Annesi;

-Kızım bazen böyle şeyler olabilir. Sen babanı kafana takma baban her şeyi halledecektir. Ve daha okulda ilk günün emin ol arkadaş edinarsın. Ben hep buradayım yanımdayım. Seni seviyorum, dedi ve uyandı. Sabah kahvaltı bile yapmadan annesinin mezarına çiçek koymaya gitti. Ve bundan sonra hayatına düzene sokmaya çalıştı.

(2 ay sonra)

Zeynep başarmıştı. Arkadaş edinmişti. Babası dükkanı tavukçu olarak açtı ve bayağı müşteri geliyordu. Zeynep arkadaşlarıyla okul çıkışı neredeyse her zaman babasının dükkanına gelip yemek yiyorlardı. Zeynep mutluymuştu ve başarmıştı. Hayatını düzene sokmuştu.

ASEL NAZ HOŞGÖR

7/E

BAHAR SEVİNCİ

Ağaçlar takmışlar renkli tokalar

Sanki parfüm sıkılmış çiçekler

Kuşlar şarkı söylüyor

Bahar geldi, bahar!

Güneş çok sevinçli

Derki bahar geldi!

Doğa uyandı

Bahar geldi, bahar!

İnsanlar, hayvanlar, bitkiler...

Hepsi çok neşeliler

Sanki şenlik veriyorlar.

Bahar geldi, bahar!

ZEYNEP NAZ TUZLA

5/A

CÜCELER DİYARI

Bir varmış, bir yokmuş. Büyük bir ormanda küçük bir sincap yasarmış. Bu sincap ormanda arkadaşlarıyla oyunlar oynarmış. Amabı ormanda kimsenin sevmediği bir çiftçivarmış. Bu adam hayvanları hiç sevmez, bahçesine giren hayvanları yasadırmış. Birgün sincap uyanmış ve arkadaşları ile oynamak isin dışarı çıkmış. Arkadaşlarını Her yerde aramış ama hiçbiri yokmuş. O sırada çiftçiyi görmüş. Sırtında çuval, nehre doğru ilerliyormuş. Sincap ondan şüphelenip takip ermeye başlamış. Nehre vardığında çiftçi bir kayığa binmiş. Sincap tam kaçtırdım derken kayıktan sarkan bir ip görmüş. İpe tutunmuş ve suyun derinliklerine doğru çekilmiş ve nefessiz kalmış.

Sincap uyandıığında hiç bilinmeyen bir yerdeymiş. Bir orman varmış ama ağaçları rengarenkmiş. Ormanın içinde yürürken çeşitli fısıldaşmalar ve gölgelerle karşılaşmış. Sincap çalılardan gelen bir sese odaklanırken kafasına sert bir darbe almış.

Uyandıığında karşısında insana benzeyen ama insandan çok küçük olan canlılarla karşılaşmış. Sincap ne olduğunu anlamaya çalışırken içeri liderleri girmiş. Lider, Sincap'a “ senin masum olduğunu biliyoruz ama tedbir almakta fayda var” demiş. Sincabı çözüp dışarı çıkarmış. Sincap “ burası neresi” diye sorunca Lider “ burası Cücelerin Diyarı” demiş. Bölgede bir ceviz ağacı varmış, cüceler orada konaklamış. Buranın en büyüleyici şeyi ise sonsuz çınarmış. Lider “ o çınar bizim en büyük korkumuz” demiş. Sincap nedenini sorunca Lider “ çınardan her gece kayalar düşüyor ve bizleri yaralıyor” demiş. Sincap neden üstüne çıkmadınız diyince, cücelerin o kadar yükseğe çıkamadığını ve ceviz ağacından başka yuvalarının olmadığını söylemiş. Sincap, Lider'e çınara çıkıp bu işin hakikatini çözeceğini söylemiş. Sincap yola çıkmış tırmanmış tırmanmış. Karşısına bir ev çıkmış. Burada yaşlı, dişi bir güvercin varmış. Güvercin yukarıda değişik sesler geldiğini ve sanki deprem olduğunu söylemiş. Sincap bir gece orada kalmış ve sabah kaldığı yerden devam etmiş. Tırmanmış tırmanmış bir anda sincabı bir kartal tutmuş, tam yiyecekken kartalın ağzına bir dal parçası tıkamış. Kartal yardım için yalvarınca sincap dayanamayıp yardım etmiş. Kartal onu zirveye bırakmış.

Çınar, aslına bir ağaç evmiş. Ağaç evinin içinde insanlar, çiftçi ve arkadaşları varmış. İnsanlar cüceleri elde etmek istiyormuş. Onları satıp zengin olacaklarmış. Sincap, aşağı inmiş ve Lider'e gördüklerini anlatmış. İnsanlar aşağı indiğinde cüceleri bulamamışlar. Çünkü cüceler çınara çıkmış, arkadaşlarını kurtarmış ve havadan üzerlerine atlayıp onları gafil avlamışlardı.

Sincap ve arkadaşları nehre atlayıp evlerine geri dönmüşler.

M.EMİR ORAL
7/D

BÜYÜK ÖDÜL

İlkbaharın yeni geldiği zamanlarda, Bir hafta sonu Alice Fransa'da kaldığı yatılı okulda uyandı, perdeleri açtı ve gün ışığı odaya yansıdı. Masasına oturdu ve çalışmalara başladı. Okulunda balıklar için pratik bir akvaryum ve yaşama alanıyla ilgili bir çalışma, bu çalışmaya kazananı da ödül olarak bir ay Almanya'ya gitme imkanı sağlanacaktı. Planını ve projesini hazırladı. Cam fanusu aldı, denizden topladığı yosun ve kumları koydu, böylece gerçek bir deniz ortamı kolaylıkla sağlandı. Cam fanusa teras gibi bir cam ekledi, ona da su doldurup o cam parçasına uzanacak bir boruya benzer cam parçası ekledi, eve benzer deniz havalı fanus hazırladı. Bunu tekrarladı.

Çok heyecanlandı, ayrıca yemin verilmesi için ek bir yem koyma kutusu yapmıştı, kutu ilerleyip fanusun içine gidiyor, balıkta yeme kolaylıkla ulaşıyor. Bunun için çok çaba sarfetti ve hazırdu. Herkes kendi buluşunu beyaz örtüyle kapatmıştı. Orada bir kız vardı, Clara. O hep Alice'yi kıskanırdı. Deneyini sunma sırası Alice'ye gelmişti, örtüyü açtığı an Clara bağırdı. "Benden çalıntı, kopya!" Herkes Alice'ye baktı. Alice ise hazırlıklı gelmişti. İki gün önce buluşunun kendisini bulduğıyla ilgili bir kağıt hazırlayıp imzasını atmıştı. Ve fanusunda farklı bir şey vardı. Fanusun üzerindeki kazınmış camdan "A" harfi. Böylece kanıtlandı. Bilime adımını atmış oldu.

Ödülü verildi ve Almanya'ya gitti. Oradaki deneyleri de inceledi, yenilikleri çok sevdi.

ZEREN YAĞMUR ÖZEL

6/A

KADIN BİLİM İNSANI

İspanya'nın küçük bir kasabasında yaşayan kendisinin bilime, kimyaya merakı olan Maria adına bir kız vardı. Maria'nın hayali bir bilim insanı olmağı. Ama bu pek mümkün değildi. Çünkü Maria'nın annesi kendisi gibi kızının da bir balerin olmasını istiyordu. Bir gün Maria'nın arkadaşı Jane ona okulun bahçesinde ona bir soru sormak için ona seslendi:

Jane: -Hey Maria.

O sırada Maria okulun bahçesindeki çınar ağacının altında bilim insanlarının bulduğu buluşlar ve icatlar hakkındaki okuduğı kitaba o kadar heyecanla okuyordu ki kendini o kadar kaptırmıştı arkadaşı Jane'in seslendiğini bile duymamıştı. Jane yüksek sesle:

Jane: -Maria!!

Maria en sonunda kafasını kitaptan kaldırıp Jane'e cevap verdi:

Maria: - Efendim Jane. Bir şey mi oldu? Diye sordu Jane'e

Jane: - Şey aslında merakımdan dolayı soruyorum. Acaba büyüyünce hangi mesleği yapmak istiyorsun? Diye arkadaşına sordu.

Maria: - Aslında ben bir bilim insanı olmak istiyorum ama...

Maria derin bir nefes alarak cümlesine devam etti: - Annem buna izin vermez. Diyerek cümlesini bitirdi. Jane buna karşı çıkararak Maria'ya teselli etmek amaçlı ona güzel cümleler kurdu.

Jane: - Hadi ama Maria bu senin hayalin annenin hayali değil o yüzden hayallerinin peşinden koşmalısın.

Diyerek onun teselli etti. Maria ona teşekkür ettikten sonra kitabını okumaya devam etti. Okul çıkışı kendisi annesinden dolayı balerin okuluna giderek balerin dersi aldı daha sonra eve giderek ilk işi olarak ödevlerini yaptı daha sonra annesiyle beraber akşam yemeğini yedikten sonra uyumak için üstünü değiştirip uyumaya gitti. Maria'nın aklına Jane'in söyledikleri aklına geldi o yüzden pek uyuyamadı. Aradan on yıl geçmişti Maria şuan 22 yaşındaydı. Kendisi hayallerini gerçekleştirmek için annesinden gizli gizli bilimle ilgili çalışmalar yaptı ve tabi ki annesinden dolayı hala balerin okulunda okuyordu. Bir gün annesi odasını temizlerken Maria'nın bilimle alakalı çalışmalar yaptığını görünce sinirlenip Maria okuldan geldikten sonra Maria annesiyle tartıştı ve annesi söze girdi ve şöyle dedi:

Maria'nın Annesi: - Senin de baban gibi bir sonunun olmasını istemiyorum. Baban bilim insanı olduğundan dolayı öldü. Laboratuvarda büyük bir patlama olduğu için öldü. Diyerek ağlamaya başladı. Maria bunu duyunca annesine sarıldı ve dedi ki:

Maria: - Anne beni merak etme ben iyi olacağım babam gibi sonum olmayacak. Diyerek annesine sarıldı. Maria şuan 31 yaşında ve çok iyi bir bilim insanı oldu.

ZEHRA AYSEL AYTIR

6/A

SAĞIR MÜZİSYEN

Bu, yeteneği olmayan konuya zorlanan bir çocuğun hikayesi; gerçek yeteneğinin fark edilmesi için okula gönderilen, varlıklı bir ailenin çocuğu olan Ali, bir zamandan sonra bulunamadığı için matematik yapmaya zorlanmasına rağmen belli etmediğinden matematik yeteneği var sanılır. Ama okul çıkışı piyano sesini duyar ve çok sever ama o günün akşamı bakkala giderken araba çarpar ve sağır olur.

Müzik sesini bir daha duyamamasına rağmen titreşimden dolayı hisseder ve heyecanı değişmez. Ardından müzik yapmaya başlar ve inanılmaz bir yeteneğini fark eder. Ardından okul korosuna katılmak ister ama sağır olduğundan okul kabul etmez ve kendisi gibi fiziksel engeli olan kişileri toplar ve onlara öğreterek, mükemmel bir koro kurar.

İlk şarkıları büyük ses getirir. Ardından isimleri ile bir albüm çıkarırlar. Çok ünlü olurlar ve hastaneler sağırlık için çalışmalara başlar, başarılı olurlar. Ali, sağırlığı gidince müzik yapamamaya başlar ve albümden kazandığı parayı sağırları ameliyat etmek için kullanır. Şu an müzik yapamasa da dünyaya çok yararlı oluş, büyük ses getirmiş ve önümüzdeki engelin fiziksel değil kendimiz olduğunu dünyaya fark ettirmiştir.

EFE VURTOP

7/D

UYAN İNSANOĞLU

Ey, insanoğlu/Acımasız insanoğlu!
Sen değil misin kendini en güçlü sanan?
Sen değil misin doğayı zehirleyen, doğaya eziyet eden?
Sen değil misin dünyadaki en büyük hastalık, parazit?

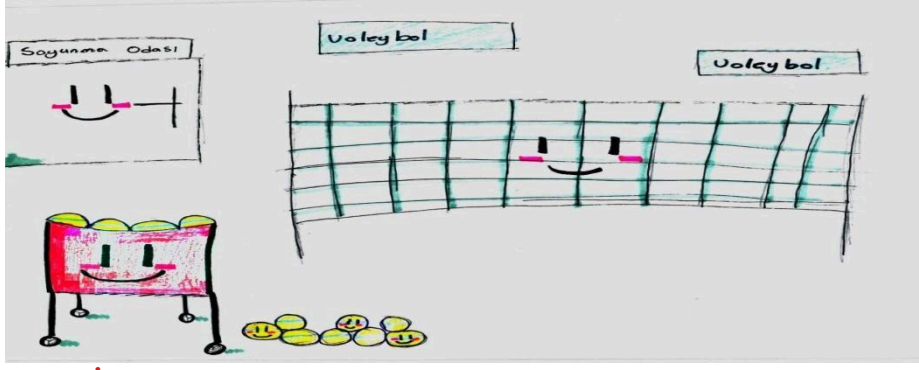
Buluşlarınla Dünyayı zehirledin!
Barut, bombalar ve nicesi...
Yeşiller döndü griye, hayvanlar yok oldu teker teker.
Habitatlarını bozdu çünkü insanoğlu!

Hiç yere baktığında çöp göremediğin oldu mu?
Ya da denizde yüzen kirli şeylere?
Hayvanlar denek ve moda olunca,
Tükeniyor nesilleri!

Ey, insanoğlu! Çıkardığın savaşlarla,
Boşa harcadığın yakıtlarla, filtresiz fabrikalarınla,
Mevla'nın da dediği gibi;
“Ey insan! Kaf Dağı kadar yüksekte olsan da, kefene sığacak kadar küçüksün.”
“Unutma, her şeyin bir hesabı var! Üzdüğün kadar üzülsün!”

Ege KURUCAN

6/A

EYVAH GELDİLER

Merhaba biz topuz. Evet biz topuz çünkü öyle. Tamam tamam biz voleybol toplarıyız. Bizi çoğu yerde bulabilirsiniz. Yani mesela spor salonlarında bizi fazla kullanırlar. Neyse şimdi biz size her şeyi anlatacağız.

Merhaba ben file ben bir fileyim ve voleybolun bir parçasıyım. Büyük bir ihtimalle ben olmasaydım voleybol oynayan insanlar oynayamazdı. Tabii ki bunlar iyi şeyler, kötü olan şeyler de fazlasıyla var. Mesela maçlarda servis atmak için top alıyorlar sonra yerlerine geçiyorlar. Onlar servis atmak için hazırlanırken ben de içimden dua ediyorum. Tabii bunu yapmamın nedeni servisi güzel atsınlar diye ama bir de şöyle topu atamazlarsa topu bana vuruyorlar ve benim canım acıyor. O yüzden dua ediyorum. Neyse hadi size bir günümüzü anlatan bir vlog çekeceğiz. Şaka şaka hadi başlayalım. Ay bugün de çok yorulacağız, evet evet çok yorulacağız. File ona karşılık verir. “Asıl ben yorulacağım ve canım çok yanacak” Top ona cevap verir. “Ay geliyorlar” “Evet geliyorlar ve bugün servis çalışmaları yapacaklar” Top ve file iç çekti. Çocuklar gelmeye başladı. Soyunma odasına doğru yola çıktılar. Bir çığlık sesi geldi. Bu kapının sesi idi. Kızlar kapıyı çok hızlı çarptıkları için kapı bağırmişti. “Of canım çok yandı.” File ve top “Bu arada kızlar soyunma odasına top getirmişler.” Top şöyle dedi “Desenize tavanın canı çok yanacak.” “Doğru söylüyorsun da toplar siz neden sepetinizde değilsiniz?” dedi file. Toplar hep bir ağızdan cevap verdiler. “Çünkü bizi sevmiyorlar.” Diyerek ağlamaya başladılar. File üfleyerek “Kardeşim sizi neden sevmesinler ona bakılırsa antrenman bittikten sonra beni topluyorlar ama ben bir şey demiyorum.”

Toplar üfleyerek tamam dediler. Sporcular gelmeye başladı “Aha geldiler öfff.” File başladı ağlamaya. “Neden canımı yakıyorsunuzzzz.” Toplar kızgınlıkla ve endişeli bir şekilde bekliyorlardı. Antrenman bitmişti. Kızlar soyunma odasına gittiler kapı çarpma sesi geldi kapı bağırıldı. “Yağ bu kapı ne kadar acı çekiyor.” File hemen söze girdi. “Bir de sen bana bak belim tutulmuş.” Toplar söze girdi. “Ya ne demezsin boyalarım aktı benim fazla sektirdiler.” Onlar konuşurken bir yandan hocalar fileyi topluyorlardı. Bütün şeyleri topladılar ve sahayı boşalttılar.

LENA KAMA

5/A

ZEKA KÜPÜ

Seni oynamak çok eğlenceli,
Hem dikkat arttırırsın hem zeka,
Seni elime aldığımda,
Duyarım o güzel sesi.

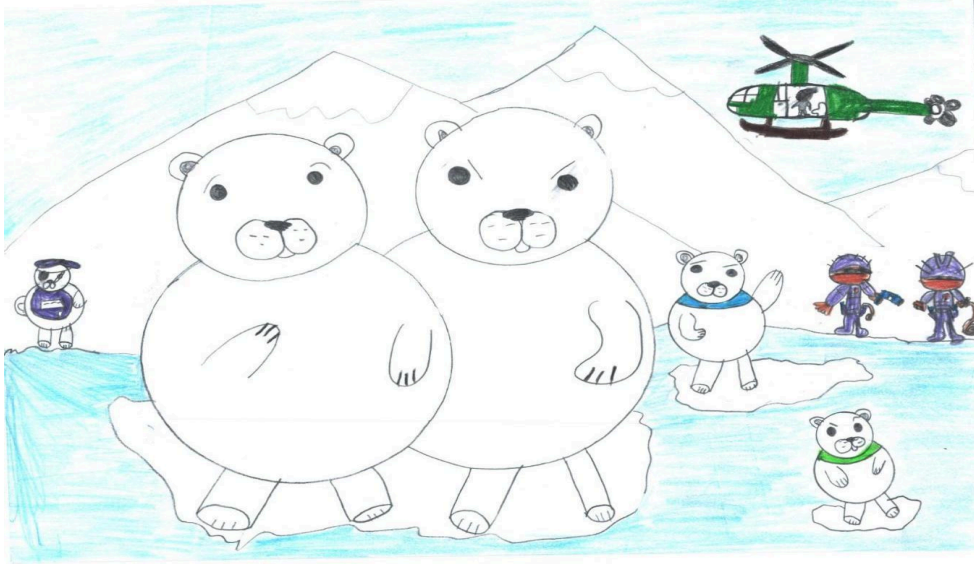
Farklı farklı türleri var,
Hepsi ayrı eğlenceli,
Seni elime aldığımda,
Görürüm o güzel rengi.

Çok zaman gerektirirsin,
Çok uğraş istersin,
Fakat ben aldırman,
Yine de severim seni.

METEHAN DEMİRHAN

5/A

İKİ KUTUP AYISI

Bir gün kutuplarda, iki kutup ayısı sohbet ediyorlardı. Ayılardan biri dedi ki “Böyle olmaz artık, suda yaşamak zorunda kalacağız. Hava çok kirli, buzlar eriyor ya da insanlar bizleri öldürüyor!” Evet. Sanki sadece kendileri var şu hayatta!” dedi. Sonra iki ayı yürürken, garip bir ses geldi. Ayıların içlerinden biri yere düştü “Kaç! Seni de vururlar.” dedi. Diğer kutup ayısı oradan uzaklaştı. Birkaç saat sonra vurulan kutup ayısı arkadaşının yanına geldi, arkadaşı “Sen ölmemiş miydin? dedi. Bunun üzerine ayı da “Hayır, onlardan biri beni kurtardı” dedi. Arkadaşı “Bazen iyi insanlar olabiliyor.” dedi.

Birkaç gün sonra, bir helikopter kutuplara indi, helikopterin içinden iki kutup ayısı çıktı. Bizim oylar onlara adlarını sordu. İri olan “Ben Mavi, kardeşim de Yeşil.” dedi. Helikopterin içinde gri kıyafetli bir adam vardı. Bizim iki ayı “Siz nasıl kurtuldunuz.” dedi. Sonra ismi Yeşil olan “Valla bizi şu gri kıyafetler adam kurtardı.” dedi. Bizim ayılardan ikincisi ”Evet, beni kurtaran adam da oydu.” dedi. Sonra Mavi “Saat geç oldu, yarın yine aynı yerde buluşalım.” dedi ve herkes bulunduğu yerden ayrıldı. Sabah bizim ayılar geldi ama Mavi ve Yeşil’i göremeyince oradan ayrıldılar. Birkaç saat sonra Mavi ve Yeşil de geldi. Bu kez onlar bizim ayıları göremeyince oradan ayrıldılar.

Bizim ayılar evin yolunu tutarken iki adam geldi ve bizim ayaları bayıltıp bir uçağa bindirdi. Bizim ayılar uyandıklarında evlerine benzeyen bir yerdeydiler. Onlarla birlikte bir ayı daha oradaydı. Bizim ayılar diğer ayıya sordu, “biz neredeyiz ?“Ayı cevapladı “Hayvanat bahçesinde...” ayı mutsuz görünüyordu. Bizim ayılar “Buradan kaçma şansımız var mı? Eğer varsa nasıl açabiliriz?” Dedi. Ayı da “Buradan kaçamazsınız, her yer gardiyan dolu. Ayrıca size çok işkence edecekler.” dedi. Bizim ayılar çok üzüldü. O günden sonra bizim ayılara çok işkence edildi, güldü, dövüldü. Bizim ayılar “Yeter artık böyle olmaz. Bizlere yaptıkları şeye bak .”dedi ve hayata küstüler. Sonra birdenbire gri kıyafetli adam gelip, hayvanat bahçesindeki tüm hayvanları kurtardı.

DEMİRHAN DEMİR

5/A

HELEN VE MARS

Bakma öyle,
Büyük olduklarına.
Tanıdıkça anlarsın,
Ne kadar tatlı olduklarımı.

Mars umursamaz seni,
Ama sevdi mi iyi sever.
Helen, ilgilenme onunla,
Zamanı gelince kendi ilgilenir.

Helen, dünya güzeli,
Mars, dünyadaki en uykucu köpek.
İçini ısıtırlar insanın,
Yeter ki sen de sev.

Korkma onlardan,
Şunu bil ki,
Onlar dünyadaki en zararsız canlı.
İnsanlarsa onlardan daha zararlı.

ELİFNUR DİNÇER

5/C

ÇÖP KUTUSUNDAKİ BURUŞTURULMUŞ KAĞIT

İnsanlar biz ağaçları hiç düşünmüyor, istedikleri gibi kesip şekil veriyorlar ve canımızın ne kadar yandığını düşünmüyorlar.

Ben ve ağaç arkadaşlarım her zaman olduğu gibi türlü hayvanların olduğu, kuşların dallarımıza konup şarkılar söylediği ve esen rüzgârın etkisiyle sallanan yapraklarımızın parıldadığı güzel bir gündeydik. Ağaç arkadaşlarımla keyifli keyifli sohbet ediyorduk. Herkes bir uyum içerisindeydi. Güneş yukarıda parıldayarak bize bakıyordu. Dallarımızı sallayarak ritim tuttuk. Böyle böyle akşamüstü oldu. Kuşların sesleri arasından motor sesleri yükseldi ve giderek yaklaşıyordu. Etrafımızdaki tüm hayvanlar korkup kaçtı, bir tek biz ağaçlar kalmıştık. Araba yanımızda durdu ve başka arabalar, kamyonlar, gelmeye başladı. Arabalardan ve kamyonlardan bir sürü adam indi. Beni ve diğer tüm ağaçları güçlü köklerimizden ayırdılar. Hepimizi kamyonlara koyup fabrikaya götürdüler. Adamlar bizi fabrikanın bir köşesine bırakıp gittiler. Fabrikadaki makinelerden çıktığımızda bazılarımız masa, sandalye ve raf gibi eşyalar olmuştu, bazılarımız da benim gibi kâğıt. Kalın ve güçlü gövdem artık incecik bir kâğıttı. Eskiden ağaç olan herkes ağlıyor ve korkuyordu buna ben de dahil. Güzel ormanımızdan kendimizi bir anda fabrikada bulduk. Sonra adamlar gelip bizi yine bir kamyonu koyup götürdüler. Yolculuk bittikten sonra adamlar bizi bir markete bırakıp gittiler. Market çalışanları bizi raflara dizdiler ve biz de satın alınmayı bekledik. Birkaç gün sonra beni bir çocuk satın aldı ve kendi evine götürdü. Üstüme bir şeyler çizdikten sonra da beni buruşturup çöpe attı.

Daha birkaç gün önce güzel ormanımda gür bir ağaçken, şu anda buruşturulup çöp kutusuna atılmış olan bir kâğıttım. Benim insanlardan ricam ağaçları kesmemeleri ve ağaçlara değer vermeleridir.

DURU HANGİŞİ

5/A

SONBAHAR

Ne güzel manzaralar
Çok güzel çok güzel
Yapraklara basıp hışırtısını dinlemek
Çok güzel çok güzel.

Ne güzel renkler
O kahverengi
Çok güzel çok güzel
İlkbaharı arkasında bırakır.

Ne hayaller ne kaderler
Çok güzel çok güzel
Manzara görmek istiyorsan
Sonbaharı bekle!

KAAN EGE YILDIZLI

5/A

TAYKIZ

Bir gün bir kız çocuğu doğmuş. Babası Abdullah annesi Fatma imiş. Çocuk doğduğunda, annesi ve babası çok sevinmişlerdi. Bu çocuk 16 yaşına gelince, atları çok iyi sürmeye başlamıştı. Annesi bu durumu hemen Dede Korkut'a haber vermişti.

Fatma:

-Dede Korkut ben çocuğumun çok iyi at sürdüğümü fark ettim.

Dede Korkut:

-Yarın yanıma gelsin bakalım.

Ertesi gün çocuk Dede Korkutun yanına gitmiş ve demiş ki:

-Bir şey mi oldu Dede Korkut?

Dede Korkut:

-Şurada biraz at sürer misin?

Başlamış sürmeye ama öyle bir sürüyormuş ki Dede Korkut şok olmuş.

Dede Korkut:

-Teşekkür ederim, annen haklıymış senin ismin bundan sonra Taykız olsun adını ben verdim yaşını Allah(c.c.) versin. Sonra herkes isim törenine davet edildi. İsim törenindeyken başka bir beylikten büyük bir kaya geldi. Taykız ve başka bir kişi ile en önden gitmişlerdi. Savaş bittikten sonra Dede Korkut ikisini de yanına çağırıldı.

Taykız:

-Ne oldu Dede Korkut?

Dede Korkut:

-Sizin hem yeteneğiniz aynı hem de özellikleriniz, siz birbiriniz ile evlenmelisiniz.

Sonra Taykız ile Ali birbiriyle tanışmışlar ve sonra istemek için Ali'nin ailesi gelmiş ve isteme töreni başlamış:

-Allah'ın emri peygamberin kabri ile kızımızı oğlumuza istiyoruz.

-Verdik gitti.

Sonra arkasından düğün gelmiş. Üç yıl sonra bir çocuk yapmışlar ve mutlu mesut yaşamışlar.

CEM DURGUN

5C

DOĞA

Hava verir bize,
Her yerde mis koku.
Çiçek açmış her yeri.
Gökyüzünde gülen güneş.

Kuşlar uçar havada
Parkta oynayan çocuklar
Mis gibi kokan çiçekler
Doğamızın güzellikleri.

Papatyalar güneşe bakar
Dondurma yiyen gençler
Kokular mis gibi
Doğamızın güzellikleri

EYLÜL ÇEBİ

5/A

KAHRAMANLARIMIZ

DEFNE

Komik

Sportif

Açık sözlü

Eğlenceli

CAN

Obur

Sorumlu

Anlayışlı

BARIŞ

Çalışkan

Zeki

Hızlı fikir ürete

Endişeli

NEHİR

Duygusal

Yaratıcı

Merhaba arkadaşlar ben DEFNE. Biliyor musunuz iki hafta sonra okulca Fethiye'ye iki haftalık kampa gideceğiz ve tabii ki bensiz bir gezi olamaz! Ama kampta çadırımı paylaşacağım arkadaşlarımı kurayla seçmemiz gerektiğini öğrenince üzülmüştüm ve üzölmekte haklıyım çünkü sınıfta hiç anlaşıamadığım üç arkadaşım bana çıktı.

BARIŞ, CAN VE NEHİR...

Biraz onlardan bahsetmem gerekirse Barış sürekli başarısından dolayı hava atmaya çalışan biri, Nehir çok duygusal biri ve Can ise iyi kalpli fakat biraz obur biri.

Anlayacağınız süper bir grup olduk ve zaman su gibi akıp geçti.

KAMP GÜNÜ GELİP ÇATMIŞTI.

Okula gittiğimde otobüsler hazırdu. Hızlıca otobüsöme, kamp arkadaşlarımın yanına gittim.

Uzun ama keyifli bir yolun ardından denize yakın, arkasında orman olan büyükçe ve bizim okuldaki öğrencilerle dolu bir kamp alanına geldik.

Öğretmen yorulduğumuz için bugünü çadırımızda geçirmemiz gerektiğini söyledi fakat bizim grup tabii ki boş durmadı ve ormana yürüyüşe çıkmaya karar verdik. Barış başta inatçılık yapsa bile sonradan kabullendi ve ormana doğru yola çıktık. Tam ormanın derinliklerine gelmişken Can telefonunu unuttuğunu söyleyerek geri döndü. Artık üç kişiydik ve yavaş yavaş yürürken Can'ın geri dönmesini bekliyorduk. Fakat Can gelmek bilmedi.

Ansızın “Vavvvhhh” diye bir ses duyduk ve endişe ve korku içinde koşmaya başladık. Bir anda (Nasıl olduğu hakkında en küçük bir fikrim olmadığına yemin edebilirim) bir canavar Nehir'i yakaladı. Olay o kadar hızlı ve korkunçtu ki hiçbir şey yapamadan öylece Nehir'e bakakaldık. Sonra bir anda canavar geri döndü ve beni de yakalamaya çalıştı ama Barış beni ve Nehir'i kurtarmak için canavarın üstüne atladı ve canavarın dengesini bozup onu yere yatırdı. Ardından bağıarak:

-Hadi kızlar koşun, diyerek bizi yerden kaldırdı ve birlikte koşarak kamp alanına geldik. Neyse ki hepimizsapasağlamдық fakat Can'ın ortada olmadığını fark ettik, kafamız karışmıştı,

ne yapacağımız hakkında bir fikrimiz yoktu. O sırada Barış bize bir plan yapmamız gerektiğini söyledi. Biz de gece ormanı aramaya karar verdik, arkadaşımızı bulacaktık. Saat on gibi geri ormana gittik fakat canavarın sesi yine duyuldu ve Nehir ve Barış renkli ışıkların arasında kayboldu.

O sırada bir ses duydum. Bu Can'ın sesiydi ve ağlıyordu!

Hemen yanına gittim ve neler oluyor diye sordum. Benden tekrar tekrar özür diledi fakat bir türlü sebebini söylemiyordu. Bana:

-Benimle bir yere gel sana her şeyi anlatacağım, dedi ve beni başka bir ülkeye veya başka bir gezegene veya kim bilir BAŞKA BİR EVRENE götürdü. Yolculuk çok keyifliydi diyemeyeceğim çünkü yolculuk sadece 5 saniye sürdü. Bir dakika ben anlayamadığım bir şekilde bir yere ışınlandım ve şu an rengârenk evlerin, yemyeşil bahçelerin, türlü türlü çiçeklerin mis kokular saldığı ve resmen Dünya'nın yedi harikasından biri gibi olan bir yerdeyim.

Can'a ne olduğunu sordum ama bana cevap vermedi beni bir eve götürdü ve kapıyı açtığımda beni Nehir ve Barış karşıladı...

-Hemen bana neler oluyor anlatın, diye bağırdım ve salona geçip Can'ın konuşmasını dinlemeye başladık:

--Evet arkadaşlar. Biliyorsunuz ki sizi (yani Defne hariç) bir Canavar buraya getirdi. O canavar bendim. Evet, o korkunç canavar bendim. Sonuçta adı üstümde: "CAN-AVAR." Şimdi gelelim neden sizi buraya getirdiğime. Çadıra geri telefonumu almaya gittiğimde bir ses "Can" diye bağırıyordu ve nefes nefes olduğu her haliyle belliydi. Hemen sese doğru koşmaya başladım ve bu sesin sahibi küçük bir kızdı. Neler olduğunu sorduğumda kendisinin başka bir evrenden geldiğini ve orada bir şeylerin ters gittiğini, ona yardım etmemiz gerektiğini söyledi ve birlikte buraya geldik. "Hızlıca arkadaşlarını al ve buraya gel" dedi ve bana sihirli bir canavar kostümü verdi. İşte böyle şimdi o kızın yanına gitmeliyiz, hadi ne duruyorsunuz, koşun!

O kızın yani “Suga’nın” evine geldiğimizde bize şunları söyledi;

-Merhabalar arkadaşlar neden burada olduğunuzu merak ediyorsunuz farkındayım ve bundan dolayı olayı hemen açıklıyorum. Her şey şöyle başladı bir yıl önce tam olarak beş ay süren bir savaş başladı ve buradakilerin yani Kuraylar’ın yaşadıkları anlaşmazlıklarla başlayan savaş başkanımızın ölmesiyle daha da zorlaştı ayrıca hepimiz geçim sıkıntısı yaşamaya başladık. Savaşla harabeye dönen evlerde ve sokaklarda yaşam zorlaştı ve birilerinin bize yardım etmesi gerekiyor. Neden o kişiler biziz diye sorarsanız da size şunu söyleyebilirim: Çünkü büyücümüz kulan bize ölmeden önce savaş olacak ve size yardım etmek için dünyadan Barış Defne Can ve Nehir isimli çocukların geleceğini ve Kuray halkını kurtaracağımızı söyledi. Yani siz seçilmiş kişilersiniz yani bize isterseniz de istememenizde yardım etmek zorundasınız.

Nehir;

-Peki size nasıl yardım edebiliriz.

Suga,

-Sadece Kurayların yıktıkları yerleri onarmaları için onları bir araya getireceksiniz ama unutmayın onlar birbirlerine çok ama çok kızgınların bunu unutmayın.

Barış;

-Ama burası çok güzel neyini düzelteceğiz ki onu anlamadım?

Suga

-Burası düzelttiğimiz yerlerin bir kısmı, milyonlarca düzeltilmesi gereken yer var burada benim veya sizin gücünüz yetmez o yüzden onları birbirleriyle barıştırap kurtaracaksınız, anladınız mı şimdi?

Ben:

-Tamam, tamam anladık şimdi biz gidelim sonra plan grup geliriz, dedim

Suga

-Ama unutmamanız gereken önemli şey onlar insan değil.

Hepimiz bir ağızdan “NEEEE”

Suga

-Ne bekliyordunuz yani ben de bir insan değilim ki sadece beni görünce korkmayın diye kılık değiştirdim.

Can;

-Ne yani Kuraylar kılık değiştirebiliyor mu?

Suga

-Kısmen herkes değil, neyse hadi bakalım çok konuştunuz gidin bizim halkımızı kurtarmak için planlar yapıp gelin ve son olarak burada saatler ters işler siz uyurken biz uyanıyoruz tamam mı?

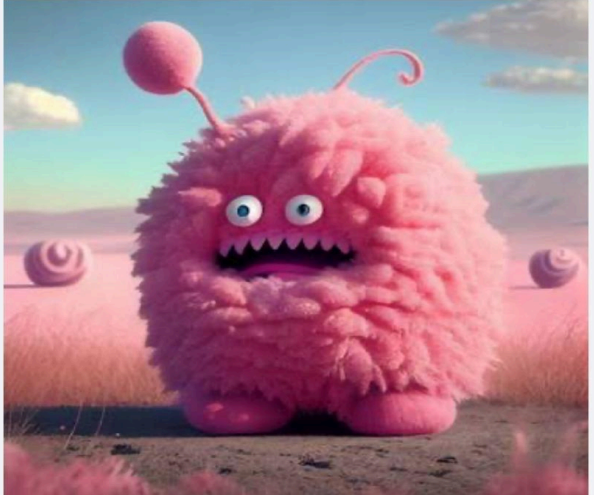
Hepimiz “Tamam” deyip çadırlarıma doğru koştuk.

Çadıra girdiğimde öğretmenimiz geldi yarım saat sonra kahvaltı olacağını sonra da ok atma yarışmasının olacağını söyledi ve gitti. Biz de kahvaltı için sahile doğru yola koyulduk kahvaltıda Kurayları nasıl kurtaracağımız hakkında konuştuk ve bir şey bulmuştuk Kuraylarla konuşacaktık neden kavga ettiklerini falan sorucaktık ama ters giden şey saat işleyişi, ok atma yarışması ve yorgun olmamızdı. Biz de ok atma yarışmasından önce ders verileceği için o derslere katılmamaya yarışmaya gitmeye karar verdik. O sırada da uyuyacak akşam da öbür evrene ışınlanacaktık. Kahvaltıdan sonra yoklama alında ve uyumaya gittik uyandıktan sonra yarışmaya yetiştik yarışma çok komikti meğer Can ve Barış ok atmayı bilmiyorlarmış. Can atarken bir çocuğun gözünü çıkartıyordu az kalsın, Allah korudu valla. Hoca tabii bayağı kızdı ama yapacak bir şey yok.

Neyse biz Nehir ile güzel bir şekilde oklarımızı attık ve hocadan aferin aldık.

Biz de hemen Kurayların yanına gittik oraya gittiğimiz Suga bulamadık ve arkadan “Merhaba” diye bir ses geldi arkımıza döndüğümüzde çığlığı bastık çünkü karşımızda yuvarlak, pembe, tüylü, tatlı, tombik, biraz kısa, sivri dişli, iki antenli ve yuvarlak gözlü bir uzaylıydı vardı. Tabi onlara göre de biz uzaylı oluyoruz sanırım.

Bir anda o uzaylı kılık değiştirdi. Kim olduğunu tahmin edin, evet, o Suga'ya dönüştü. Anlamadık o yüzden Suga bize açıkladı

Suga;

-Hani size söylemiştim ya biz aslında insan değiliz diye işte biz Kuraylar böyle görünüyoruz sizi böyle karşılamak istedim.

Nehir;

-Anladım, dedi. Neyse arkadaşlar ne duruyoruz ya hadi bakalım zelim Kurayların meselesini, dedi ve arkasına bakmadan yürümeye başladı ve sonra dönüp bize baktı ve ne duruyorsunuz gelsenize, dedi.

Biz de Suga'ya "Görüşürüz" dedik ve yola koyulduk beraber ayrılmaya karar verdik bu şekilde daha hızlı sonucu buluruz diye düşündük. Ben öncelikle pembe yıkık dökük bir eve girdim.

Niye bu evi seçtiğimi soracak olursanız onu bende bilmiyorum. Aslında buraya ev demek biraz yanlış olur, burası tıpkı bu kasabadaki diğer evler gibi yıkık dökük, harabeye dönmüş haldeydi. Ama bu eve canım kaynadı ve burayı seçtim.

Zili çaldığımda kapıyı pembe tüyleriyle bir kadın Kuray açtı ve bana:

-Dünyalı görmeyeli uzun zaman oldu, hangi rüzgâr attı seni buraya, dedi. Ben ise savaşın nedenini araştırmak, Kurayların yaşadıkları küslüğü sonlandırmak için geldiğimi söyledim ve:

-Biraz konuşabilir miyiz, diye sordum.

-Tabii ki, buyur içeri gel ama artık Kurayları barıştırmak biraz zor, dedi.

İçerisi küçük ve yıkık döküktü fakat samimi bir ortam vardı. Ee benim bir seçim yapmam gerekirse en doğrusunu seçerim. 6. Hissim kuvvetlidir.

Kadın Kuray bana garip bir içecek getirdi.

Bu içecek mavi renkli ve içinde kk parçacıkları olan bir iecekti. İeeği incelediğimi gören Kuray bana o ieeğin Kurayların gezenine özel olduğunu ve eği benzeri olmadığını söyledi. Bir anda burada olma sebebim aklıma geldi ve konuyu uzatmadan ilk soruya geçtim:

-Siz neden kstnz ve hangi Kuraylarla kstnz? Onlar Şimdi nerede yağıyor ve bu kslk ne kadar sürecek?

- Peki size teker teker anlatayım. Biz iki yıl önce mutlu mesut yağıyorduk. Hiçbir derdimiz, tasamız yoktu. Fakat bazı Kuraylar bir anda çalıŐmayı bıraktılar ve bu sayı gün geçtikçe çoğalmaya başladı. Tabii bu sayı arttika çalıŐanlara daha fazla iş yüklendi ve biz bu sorumluluğun üstünden kalkamamaya, sürekli bir stres yaşamaya başladık. Ama bu stresi baŐlarda sadece çalışırken yağıyor ve eve geldiğimizde hiç konusunu amıyorduk. Fakat sorumluluğumuz arttika hem iş yerinde sorunlar çıkmaya başladı hem de iş yerinden kızgın ve yorgun geldiğimiz için ev içinde sorunlar yaşamaya baŐlandık. Bu böyle yaklaşık  dört ay boyunca sürdü ve en sonunda dayanamayıp birbirimizle ksmeye başladık. Bu kslk arttika da bir savaşa dönüştü ve birbirimizi öldürmeye başladık. Savaşa ise gezenimizin baŐkanının ölmesiyle sona verildi ve hepimiz birbirimizle bir daha asla görüŐmeme kararı alarak farklı kasabalara dağıldık. Bende bu kasabaya geldim fakat herkes birbirine ks olduğu için kimse kimseyle konuŐmuyor. Bu kslk herkes birbirinden özür dileyene kadar sürecek ama rahat ol bir daha savaş çıkmaz çünkü baŐkanımız ölmesiyle herkes yas tutmaya başladı ve savaşı sonlandırıp bir daha savaş amama kararı aldık ve tanıdıklarımızdan çok uzak yerlere taŐındık, diye cevap verdi.

Bunları duyunca gözyaŐlarımı tutamadım, ağlamaya başladım ve teşekkür edip oradan ayrıldım. Dışarı çıkınca biraz sakinleŐtim ve ikinci ama bilinmeyen durağıma doğru yola koyuldum. Yoldan geçerken bankta oturan bir ocuk gördüm. Yüzünde asık ve mutsuz bir ifade vardı. Yanına gidip neden zgn olduğunu sordum. İlk başta pek söylemek istemedi ama ben çok fazla ısrar edince sonunda ağzındaki baklayı çıkardı. Öncelikle Şöyle dedi;

-Annem ile babam evde sürekli kavga ediyor babam okula gitmemi istemiyor. Yani anlayacağın evde sürekli bir kargaşa var. Gerçi sadece bizim evde değil, anlattıklarına göre çoğu arkadaŐımın evinde böyle sıkıntılar var, dedi ocuk ağlayarak. Dedi demesine ama benim canımdan can gitti ve gözyaŐlarımı da tutamadım ve elini omzuna koyarak Şöyle dedim;

-Merak etme ben en kısa sürede halledeceğim. (Nasıl zeceksem artık!)

Çocuğun gözyaşları yüzünde güzel bir gülümsemeye dönüştü bir anda ve bana sarılarak teşekkür edip oradan ayrıldı. Bu arada ben olayı çözmüştüm fakat emin olmak için bir erkek Kurayla da konuşacaktım ama güneşte batıyor dünyaya da dönme vakti gelmişti. Bu yüzden elimi çabuk tutup yoldan geçerken bir erkek kuraylı gördüm ve ona sorularımı sordum.

-Merhabalar öncelikle nasılsınız? Size savaşın neden başladığını soracaktım.

-İyiyim iyiyim de hayırdır neden soruyorsunuz bunları?

-Yanlış anlamayın ama bunu size söylemem pek doğru olmaz, sadece size şunu söyleyebilirim: Bunu öğrenmem lazım.

-Peki, o zaman şunu söyleyeyim hepsi bu kadınlar yüzünden bu kadar size yeter anladınız sanırım, dedi.

Ben de sinirle;

-Tabii, evet gayet iyi anladım ama şunu bilin ki, sorun hiçbir zaman kadınlar değildi sorun kötü kalpli, acımasız, empati yapamayalardı deyip kalktım sinirli halde. Ve olayı çözmüş bir şekilde arkadaşlarımla buluşup onlara “Savaşın nedenini buldum!” dedim ve dünyaya ışınlandık.

Dünyaya geldiğimizde yorulmuştuk biraz uyuyalım, her şeyi anlatacağım demiştim. Sabah uyandıığımızda her şeyi anlatmaya başladım beni meraklı gözlerle dinlemeye başladılar.

-Öncelikle dün Kuraylardan aldığımız bilgileri almam lazım sonra da aklımdaki olayı kesinleştirip size anlatacağım, dedim.

Barış anlatmaya başladı;

-Ben öncelikle bir kadın kurayla konuştum, o bana stresten dolayı insanlar birbirlerini dinleyemediklerini, hayatlarının bu yüzden değiştiğini ve insanların bu yüzden kavga etmeye başladıklarını evde de sorunların çıktığını söyledi. Ama erkek kuraysa farklı olarak kadınların sorun yarattıklarını ilk başta onlar arasında kavga olurken sonradan erkeklerin de karışıp bir savaşa dönüştüğünü söyledi.

Bense ona karşılık olarak “Peki, hiçbir çocuk kuraya savaşın nedenini sordun mu?” diye sordum. O ise:

-Hayır, dedi

Bende “Neden peki?” diye sordum.

-Bilmiyorum onları sormak hiç aklıma gelmemişti, dedi

Ben de “Ben konuştum” dedim ve olan biteni anlattım.

Herkes şaşırdı, Can;

-O zaman, o zaman aslında kavgaların büyük bir soruna dönüşmesiyle ve çevreye yansıtılmasıyla kavgalar yani kaoslar ortaya çıktı ve bu bir savaşa yani aralarında bir küslüğe dönüştü bu yüzden de babalar çocuklarını okula göndermemeye anneleri de bunun için üzölmeye başladı ve erkekler de bunun sorumlusunu kadınlardan çıkardı.

Nehir; - Evet, parçalar tek tek yerlerine oturuyor sonunda sorun teker teker çözüöüyor ama sadece tek bir parça geriye kalıyor o bu bulmacada yok. Çünkü onu biz bulacağız o parça da savaşı sonlandırmak, peki onu nasıl bulacağız, dedi bilmece gibi konuşarak.

Barış:

-Helal olsun. Sen gizemli konuşmak konusunda Suga’yı bile aştın, dedi. Biz de güldük ve ben hadi o zaman gidelim diye bağırđım ve çok bağırđığımdan hoca yanımıza geldi

-İyi misiniz çocuklar sanki biraz yorgun görünüyorsunuz isterseniz bugün biraz dinlenin ne dersiniz, dedi. Biz de bu şansını değerlendirerek “Evet hocam yorgunuz.” dedik. Bu bizim için büyük bir fırsat oldu çünkü benim aklımda bir fikir vardı. Bunları arkadaşlarıma söyledim: Bir konuşma kâğıdı hazırlayacağız ve Suga’ya söyleyeceğiz herkesi meydana toplayacak bizde konuşmamızı yapacaktık. Konuşmama metnimizi hazırladık şu şekilde oldu:

Sevgili Kuray Halkı;

Biz Dünya’dan geliyoruz ve duyduğumuza göre bu iyi kalpli canlılar birbirlerinin kalplerini kırıp birbirlerinden ayrılmışlar. Bunu duyunca çok şaşırdık. Çünkü sizlerle tanıştığımızda sizin ne kadar iyi kalpli canlılar olduğunuzu öğrendik. Aranızda böyle bir tartışma çıkması bizi çok üzdü. Hepimiz biliyoruz ki sizler birbirinizi çok seven, sevimli, anlayışlı ve değerli canlısınız. Böyle bir tartışmaya niye gerek duydunuz?

Gerçekten bu kadar değerli bir toplumun birbirleriyle yaşadıkları anlaşmazlık yüzünden dağılıp yok olmasına göz yumamayız. Sizler bizim için yıllar önce canınızı tehlikeye atarak bize yani dünyalılara yardım ettiniz. Şimdi de sıra bizdeydi. Anladığımız kadarıyla gitgide tembelleşmeye başlayan bir toplum olmuştunuz. Çalışan kısım ise iş yerinde yaşadığı sorunları eve taşımaya başlamış ve zamanla herkes bu yükün altında ezilmiş. Ve bir kargaşa başlamış. Bakın tarihe “Tembelliklerinden dolayı yok olmuş bir toplum” olarak adınızı yazdırmak yerine “Çalışkanlıklarından dolayı yeniden doğmuş bir toplum” olarak adınızı yazdırabilirsiniz. Buna yürekten inanıyoruz. Topluma barışık olup birbirinizle kavga etmek

yerine sorunlarınızı dinleyip çözmeyi deneyebilirsiniz. Ayrıca şunu söyleyebilirim ki, bu toplumda kadınların bir suçu yok. Siz onlara bağırıp hakaret ederseniz o zaman da kadınlar topluma öfkelerini gösterip böyle sorunlar çıkıyor. Bunları önlemek için de kadınların sürekli hatalarını yüzlerine vurmamalı, öncelikle topluma saygılı ve sevgi dolu bir insan olmak istiyorsanız önce çevrenizdeki değil kendinizi düzeltirseniz herkes kendini düzeltmiş olur ve toplumda düzelmiş olur. Ayrıca insanlara öfkelendiğinizde çocuklarınıza kızmayın, sakinleşmeyi deneyin yani çocuklarınızı okullara gönderin ki evreninize güzel yetişmiş kuraylar bulunsun ve eğer birbirinizle barışmak istiyorsanız ve evreninizin güzel bir geleceğini olsun istiyorsanız dediklerimizi yapmanızı tavsiye ederim. Teşekkürler...

Ve çadırlarımıza gidip biraz dinlendik.

Ve geldik o halis ve muhlis güne, insan zamandan kaçamıyor.

Suga bizi özel araçlarla konuşma alanına bıraktı, gerçekten çok doluydu, kürsüye çıktık ve konuşmamızı yaptık. Son olarak şunları ekledim; *Peki, kendinizi değiştirebilecek veya eski hallinize dönebilecek misiniz, hatalarınızı anlamaya çalışabilecek, önce karşınızdakine bağırarak yerine birbirinizi dinleyebilecek misiniz, kaldığınız yerden arkadaşlığınıza dostluğunuza devam edebilecek misiniz, gerçek bir aile kurabilmek için çaba gösterebilecek misiniz? Sizin eski hayatınızı bilmiyorum ama benim duyduklarıma göre siz çok güzel bir halk, aile, arkadaşmışsınız. Eğer bunları yaparsanız eski hayatınıza geri dönebilirsiniz, eğer gerçek sevgi ve saygı dolu bir toplum olmak istiyorsanız dediklerimi yaparsanız, kaldığınız yerden devam etmek istiyorsanız önce şu yıktığınız evleri toplayarak başlayabilirsiniz, birbirinize yardım ederek başlayabilirsiniz. Ve bize şunu sorabilirsiniz, neden başka bir evrenden gelip bize yardım etmeye çalışıyorsunuz diye. Cevabı biliyorum zamanında siz de bize yardım etmişsiniz, sıra bizde, biz de size elimizden geleni yaparak yardım edeceğiz ve ediyoruz da lütfen dediklerimi biraz kale alın. Teşekkürler. Sonrasında herkes çok beğendiği için alkışladı, hani bankta oturan bir çocuk vardıya, o da yanıma geldi teşekkür etti, çok mutlu olmuştum ve Suga'ylada sarılıp ayrılma vaktimiz geldiğinden ayrıldık.*

İşte böyleydi. Tatil yapmak için geldiğimiz yere bir evreni kurtararak çıkmıştık. Yorucu mu yorucu, eğlenceli mi eğlenceliydi. Ayrıca bir sürü şey de öğrenmişim mesela karşınızdaki kişiyle çakışmadan önce onları dinlemeli onlara sevgi ve saygıyla yaklaşmalı, yaşadığımız yerdeki sorunu evimize getirip evde sorunlar çıkartmamamız gerektiğini öğrendim. İnsanlara merhametle yaklaşarak sorunların çözülebileceğini öğrendim. En önemlisiyse yardım etmeyi öğrendim. Anlayacağınız çok şey öğrendim.

Bence sizlerin bunları öğrenmesi için başka bir evrene gitmesine gerek yok, bu hikâyeyi okumak bile yeterli, unutmayın:

-Herkes Değerlidir, Ama Senin Kendini Görmek Her Şeyden Daha Değerlidir.

HATİCE ZÜMRA GELİR- HATİCE KÜBRA SELÇUK

7/A

YILDIZLI YALNIZ BİR GECE

Gecenin sessizliğinde yalnızın ben,
Yıldızlara söylüyorum aşkımı yeniden.
Gözlerimde senin izlerin kalbimde senin sesin,
Ama sen uzaktasın, bir başka dünyadasın.

Hayalini kuruyorum her gece,
Seninle birlikte olduğumuz günleri düşleyince,
Ama gerçek acımasız, sen değilsin yanımda,
Seni sevmek imkânsız, benimle her anında.

Bakışların hala gözlerimde canlanır,
Gülüştün ruhumu aydınlatır.
Ama sen uzaktasın, ben buradayım,
İmkânsız aşkın içinde kaybolmuş, yalnız bir adamım.

Sensiz geçen her an bir işkence,
Kalbimdeki yangın sönmüyor, yandıkça büyüyor ateş.
Ama sen başkasının yanındasın, ben yalnızım,
İmkânsız aşkın acısıyla, sensiz bir hayat sürüyorum.

Belki bir gün dönersin diye umut ederim,
Ama gerçekler acıdır, umutlarımı parçalar.
Seninle olmayacağımı biliyorum ama yine de seviyorum,
Sonsuz bir yolda yürüyen, yalnız bir adamım.

EREN TOPRAK BİRGÜL

8/C

BİR 23 NİSAN GÜNÜ

23Nisan geliyor ve ben çok mutluyum. Bizim okulumuzda 23 Nisan gösterileri yapılacak. Ben de bu yüzden mutluyum çünkü o gösterilerden birinde ben de varım.

Neyse gösterimize son 1 hafta kalmıştı ve çok heyecanlıydım. Biryandan heyecanlı diğer biryandan ise mutluydum. Heyecanlı olmamın bir nedeni bütün okulun önünde dans etmek bana heyecan veriyor. Mutlu olmamın sebebi öğretmenlerin ve diğer arkadaşlarımın bizleri izlemesi bizi mutlu hissettiriyor. Ben her gün eve gelince önce ödevleri yapıp, sonrasında gösterime hazırlanıyorum. Bazen annelere gösterimi yapıyorum bazen de kendi kendime hazırlanıyorum gösterime. Geçen gün biranda müzik öğretmeni yanına çağırdı, önce biraz korkmuştum ama meğer prova için çağırmış. Diğer gösteriler bizden daha güzel gibi geldi ama öyle bir şey olmadığını sahneye çıkınca. Daha sonra sınıfa geri çıktık öğretmenler ve arkadaşlarımız dansımızı merak ettikleri için onlar için küçük bir dans gösterisi yaptık. Biz tam yerimize oturmak üzereyken zil çaldı. Öğretmenimiz sınıftan çıktıktan sonra müzik hocası sınıfa girdi. Bayraklı tişört giymemizi söyledi. Benim Türk bayraklı tişörtüm vardı ama beyaz eteğim yoktu. Akşam babam gelince alışveriş merkezine gittik. Oradan bir beyaz etek ve bir tane de beyaz ayakkabı alıp geri eve geldik.

Eve gelince önce banyo yapıp sonra da çantamı hazırladım. Ve son kez prova yaptım. Artık hazırdım, hemen çantamı hazırlayıp yattım.

ZEYNEP ECE ÖDEMİŞ

6/B

ZAFER KOLAY OLMADI

Çanakkale içinde dört bir yanda düşman,
Bayrağımın gölgesinde düşmanlar bin pişman.
İzmir, Bursa, Ankara her bir ilden asker var,
Kefensiz yatanların kanını yerde konmazlar.

Şehitlerimizin kanıyla bayrağımız boyandı,
Kimi harbe katıldı kimi kurşun taşıdı.
Geleceğin yazarı orda dimdik durandı,
Vatanımız zorlansa da haine mağlup olmadı.

Kurşunları yetmedi çıktı ortaya süngü,
Koşup kaçan olmadı kan gövdeyi götürdü.
Birçok insan savaşta suçsuz yere öldü.
Türk askeri sayesinde düşmanın ferî söndü.

Analar askerleri gözü yaşlı yolladı,
Kimi harbe katıldı kimi kurşun taşıdı.
Vatan sevdası uğruna gemileri batırdı.
Kolay anlatılsa da zafer kolay olmadı.

MUHAMMED EMİR ORAL

7/D

ODAMIN İSYANI

Hah geldi işte... Her gün bakıyor, bakıyor ama şu odayı toplamıyor. Yahu her gün bir giysisini üstüme atıyor. Her gün her gün atılır mı? Hele benim gibi düzenli bir yatağa...

Yatak kardeş hiç üzülme, ben sizden daha dertliyim. Ben artık itiraz edeceğim. Eğer mont asmayı bilmiyorsa giymesin. Giyme kardeşim. Yapacağı tek şey giydikten sonra asmak askıya.

Gene, gene üstümde kocaman kocaman kitaplar var. Anlamıyorum. Bu kadar kitapla ne yapıyor.

Bir dakika o neye bakıyor?

Ooo paşam ders çalışmaya geldi! Ya bakın izleyin şimdi. Ödevini soluksuz ve güzel yapar. Ve arkasına bakmadan çıkar. Ders çalışmaya geldiğinde 50 tane kitap açar. Açtıkları gibi de kalırlar.

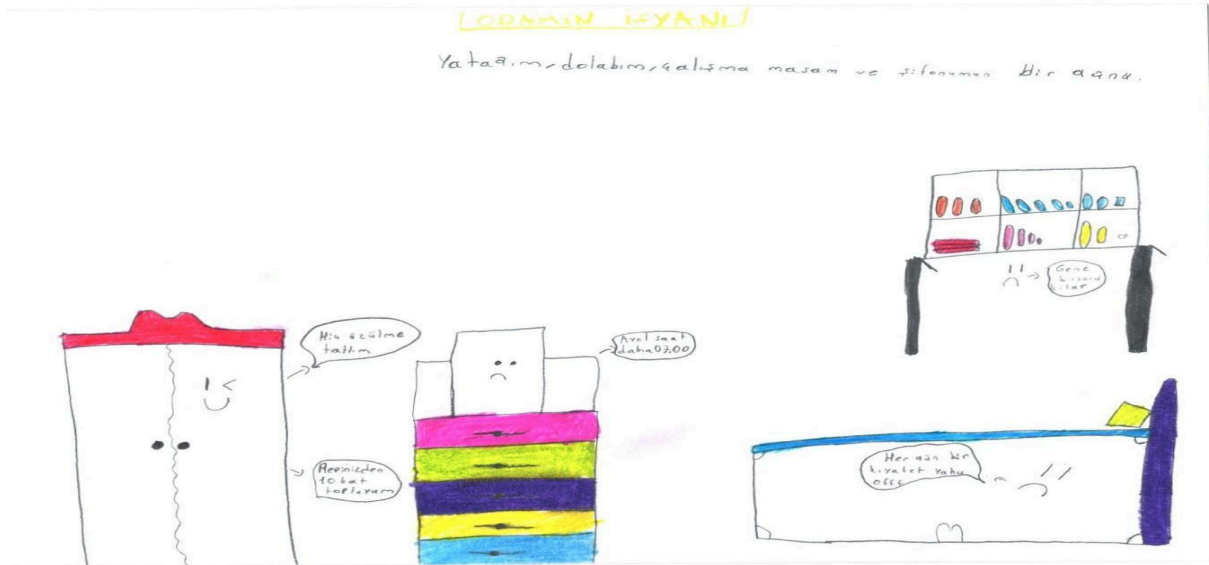
Tövbe, tövbe... Yani gerçekten olacak iş değil!

Sonra da üzülüyorum tarak kardeş. Saatlerce saç tarayacağı için seni de erkenden uyandırıyor. Bu kadar saç mı taranır?

Ve işte ben, benim adım oda. Tüm bu eşyaların başkanıyım. Hepimiz için en sevdiğimiz gün cumartesidir. Çünkü sevgili Nehir odasını cumartesi günü toplar. Ama bazen haftalar geçer... Nehir bir gün anlayacak. Aslan yattığı yerden belli olur.

NEHİR TUNCA

5/A

CUMHURİYET

1. PERDE

1. SAHNE

YASEMİN ÖĞRETMEN

- Nasıl gidiyor bakalım Cumhuriyet Bayramı hazırlıkları?

SUDE

- Öğretmenim Cumhuriyetimizin 100. Yılına yakışır bir program hazırlığındayız. Artık tamamlamak üzereyiz. Hem cumhuriyetimizi hem de o dönemin anılarını içeren bir program olsun istiyoruz.

YASEMİN ÖĞRETMEN

- Çok güzel olur çocuklar. O günleri yeniden yad ederiz. Şimdiden emeklerinize sağlık. Hadi bakalım siz program hazırlıklarınıza devam edin. Kolay gelsin hepinize.

TÜM ÖĞRENCİLER

- Teşekkür ederiz öğretmenim.

2. SAHNE

GAMZE

-Evet arkadaşlar, sanırım herkesin konuşması hazır. Son bir prova alalım, programımızı başlatalım.

DAMLA

-Bugün geçmişimizden aldığımız güçle, ezelden ebede büyük umutlar ve emin adımlarla, birlik ve beraberlik içerisinde yürürken geleceğimizin teminatı ve dirilişin sembolü olan Cumhuriyetimizin kuruluşunun 100. Yılı'nı kutlamanın gururunu ve coşkusunu hep birlikte yaşıyoruz.

Büyük önder Mustafa Kemal Paşa, daha Erzurum Kongresi sırasında, zaferden sonra hükümet şeklinin cumhuriyet olacağını söylemişti. 23 Nisan 1920'den beri Türkiye'yi idare eden Türkiye Büyük Millet Meclisi Hükümeti, millî egemenlik esasına dayanıyordu. Bu, adı konulmamış bir cumhuriyet yönetimi idi. 20 Ocak 1921 tarihli anayasada "Hâkimiyet kayıtsız şartsız milletindir." deniliyordu. Bu, yeni rejimin ilân edilmemiş bir cumhuriyet olduğunu gösteriyordu.

Cumhuriyetin ilânının önündeki en büyük engel saltanattı. 1 Kasım 1922'de saltanatın kaldırılmasıyla bu engel aşıldı.

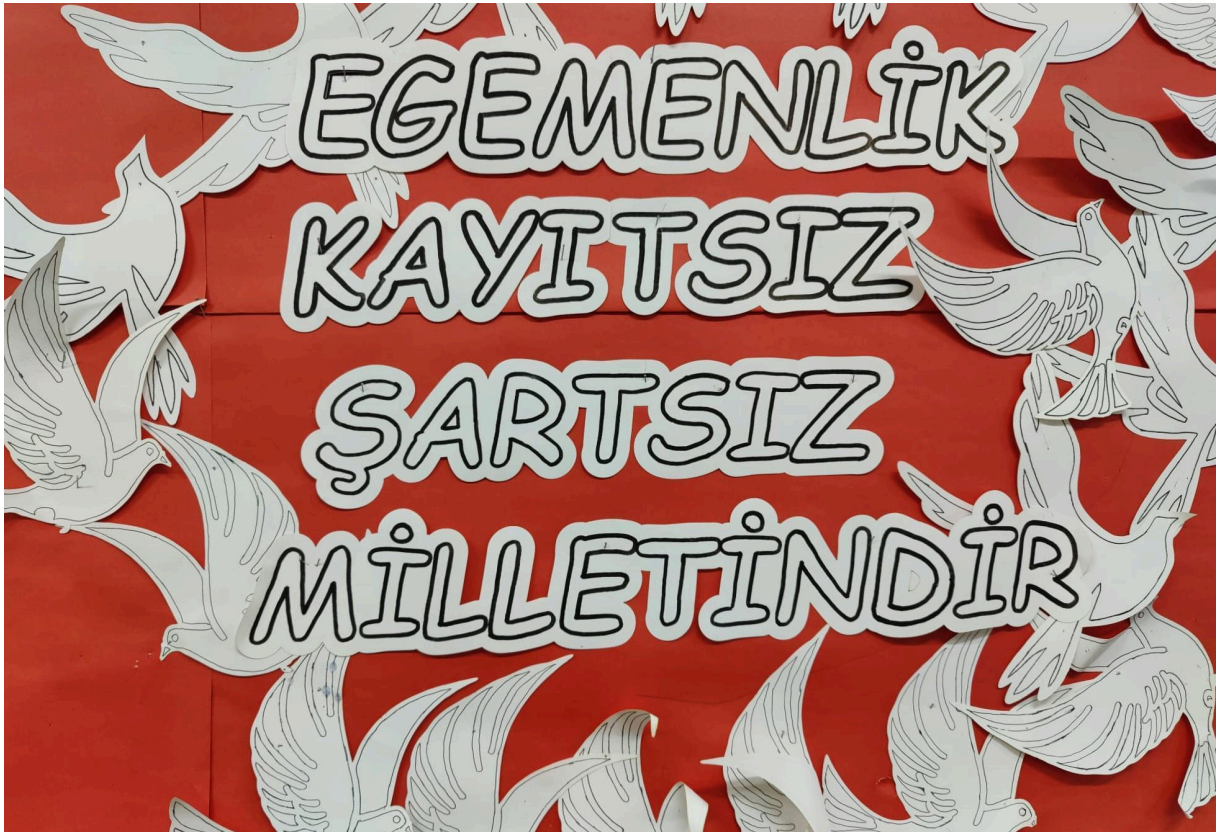

SUDE

-23 Nisan 1920'de Türkiye Büyük Millet Meclisi açıldığı sırada yeni Türk devletinin adı henüz konulmamıştı. Hükümet, Türkiye Büyük Millet Meclisi Hükümeti adını taşıyor, meclis başkanı hükümet başkanlığı da yapıyordu. Bu sistem içinde devlet başkanlığı boş görünüyordu. Şimdi, yürürlükte olan siyasî rejime uygun devlet şeklini bulmak zorunlu hâle gelmişti. Millî Mücadele Dönemi'ndeki, olağanüstü şartların bir ürünü olan meclis hükümeti sistemi de artık işlemez olmuştu. Bu sistemde, Bakanlar Kurulunun her üyesi için ayrı ayrı oylama yapılırdı. Bu durum ise hükümet kurulmasını zorlaştırıyordu.

25 Ekim 1923'te hükümetin istifasıyla bir bunalım ortaya çıktı. Bu olay Mustafa Kemal Paşaya, cumhuriyeti ilân etmek için beklediği fırsatı verdi. 28 Ekim 1923 akşamına kadar hükümetin kurulamaması üzerine, Mustafa Kemal Paşa, Çankaya Köşkü'nde arkadaşlarına "Yarın cumhuriyeti ilân edeceğiz." diyerek fikrini açıkladı. O gece İsmet Paşa ile birlikte 1921 Anayasası'nın bazı maddelerini değiştiren kanun tasarısını hazırladı. "Türkiye Devleti'nin hükümet şekli cumhuriyettir." hükmünün yer aldığı tasarı üzerinde TBMM'de yapılan konuşmalardan sonra cumhuriyetin ilânı kabul edildi. "Yaşasın cumhuriyet!" sesleri arasında alkışlarla 29 Ekim 1923'te cumhuriyet ilân edildi.

Bundan sonra cumhurbaşkanlığı seçimine geçildi. Yapılan gizli oylamada 158 milletvekilinin tamamının oyunu alan Gazi Mustafa Kemal Paşa, TBMM tarafından yeni Türk devletinin ilk cumhurbaşkanı seçildi.

DAMLA

- Cumhurbaşkanı unvanıyla kürsüye çıkan Mustafa Kemal Paşa'nın Meclise hitabı TBMM kayıtlarında şöyle yer aldı:

PELİN

-"Efendiler; asırlardan beri Doğu'da haksızlığa ve zulme uğramış olan milletimiz, Türk milleti, gerçekte soydan sahip bulunduğu yüksek kabiliyetlerden yoksun zannediliyordu. Son yıllarda milletimizin fiili olarak gösterdiği kabiliyet, istidat ve kavrayış kendi hakkında kötü düşünenlerin ne kadar gafil ve ne kadar gerçeği görmekten uzak, görünüşe aldanan insanlar olduğunu pek güzel ispat etti.

Milletimiz kendisinde var olan vasıfları ve değeri, hükümetin yeni adıyla medeniyet dünyasına çok daha kolaylıkla gösterebilecektir. Türkiye Cumhuriyeti, dünya devletleri arasında tuttuğu yere layık olduğunu eserleriyle ispat edecektir.

Arkadaşlar; bu yüksek rejimi yaratan Türk milletinin son dört yıl içinde kazandığı zafer, bundan sonra da birkaç misli olmak üzere kendini gösterecektir. Bendeniz, kazandığım bu güven ve itimada layık olmak için pek önemli gördüğüm bir noktadaki ihtiyacı arz etmek mecburiyetindeyim. O ihtiyaç, yüce heyetinizin şahsıma karşı gösterdiği sevgi, güven ve desteğin devamıdır. Ancak bu sayede ve Tanrı'nın yardımıyla, bana verdiğiniz ve vereceğiniz görevleri en iyi şekilde yapabileceğimi ümit ediyorum.

Daima sayın arkadaşlarımla ellerine çok samimi ve sıkı bir şekilde yapışarak, kendimi onların şahıslarından bir an bile uzak görmeyerek çalışacağım. Daima milletin sevgi ve güvenine dayanarak hep birlikte ileri gideceğiz. Türkiye Cumhuriyeti mesut, muvaffak ve muzaffer olacaktır."

2. PERDE

1. SAHNE

GAMZE

- Programımızın başlangıcı tam hayal ettiğimiz gibi oldu. Cumhuriyetimizin ilanını kim bilir nasıl bir sevinçle coşkuyla kutlanmıştır.

SUDE

-Keşke bizler de orada olabilseydik.

PELİN

-Keşke.. Ancak bizlere daha kıymetli bir vazife bıraktılar. Kurdukları cumhuriyeti ilelebet yaşatma görevini.

GAMZE

-Haklısın Pelin bizler cumhuriyetimize layık olmaya ve onu korumaya çalışmalıyız.

DAMLA

-Evet arkadaşlar programa devam edelim. Bitmek üzere dedik öğretmenimize. Bir an önce tamamlayalım.

GAMZE

-O zaman Atam'ın ve cumhuriyetin kuruluşuna şahitlik edenlerin anıları ile programımıza devam edelim.

2. SAHNE

SUDE

- Cumhuriyetin ilanından bir gece önce, yer Çankaya Köşkü... İsmet Paşa, Ali Fuat Paşa, Halit Paşa, Kemalettin Sami Bey'in de yer aldığı akşam yemeğine Atatürk'ün yakın arkadaşları davetli. Fethi Okyar'ın istifası o akşam karara bağlanıyor. Ve Atatürk konuklarına sesleniyor. "Efendiler! Yarın Cumhuriyeti ilan edeceğiz." Masadakiler bu sözü hemen benimser. Bu devrim, geri dönülmez bir yola girmektir... Atatürk yemekten sonra İsmet İnönü'ye "sen burada kal" der. Kanunu madde madde inceleyerek o gece sabaha kadar çalışırlar. Çalışma odasının cılız ışığı, saatler sonra tüm Anadolu'yu aydınlatacaktır. İsmet İnönü o geceyi daha sonra şu sözlerle anlatıyor:

"28 Ekim akşamı Atatürk'ün yanında ufak bir toplantıda bulunduk. Atatürk ertesi gün cumhuriyet ilanı olacağını bildirdikten sonra herkes ayrıldı. Hiçbir konuşma olmadan oturduk diz dize... Ertesi gün çıkarılacak kanunu yazdık. O söyledi ben yazdım..."

GAMZE

- 27 yıl milletvekilliği yapan Rahmi Köken, o anki duygularını yıllar sonra şu sözlerle anlatmıştı: "Acaba binlerce yıllık tarihte böyle bir zafer kutlanmış mıdır diye düşünüyordum. O gün Türk Milleti'nin dünya haritasından silineceğini düşünenlerin düş kırıklığı günüydü."

DAMLA

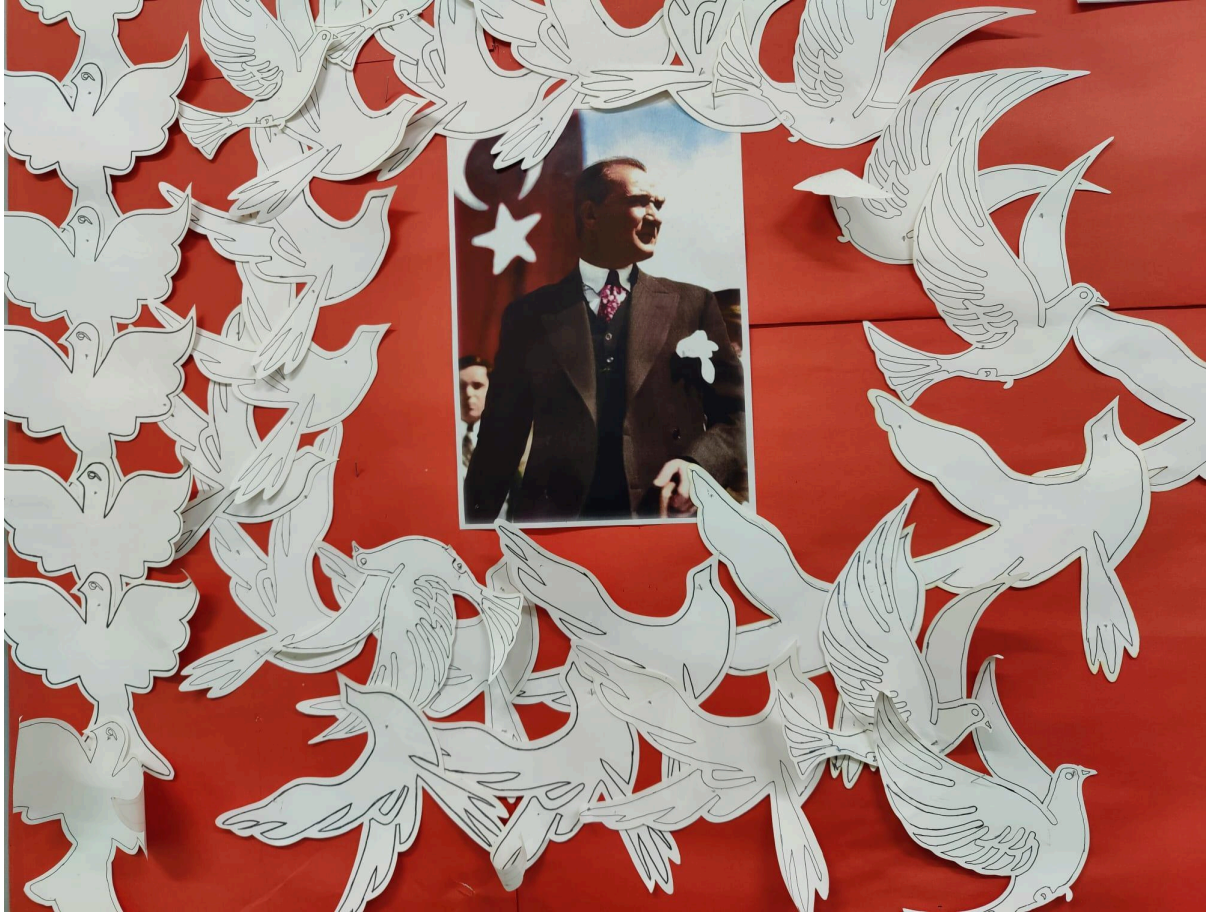
-1920 yılından itibaren 8 yıl milletvekilliği yapan Necip Güven ise anı kitaplarında o günü şu sözlerle anlatıyor:

"Cumhuriyetin ilanını zaten birinci meclisten itibaren bekliyorduk. Birinci dönemde de cumhuriyet vardı, adı cumhuriyet değildi. İkinci dönemde hükümet şeklinin değişmesi gereğini duyuyorduk. Seçimden sonra kendisini ilk tebrik eden ben oldum. İstanbul'a haber verilsin, orada da toplar atılsın dedim. "Evet" dedi. "İstanbul'daki toplar birtakım insanların başında patlayacaktır." Gerçekten de öyle oldu. Cumhuriyetin ilanı İstanbul'daki birçok insanın rahatını kaçırmış fakat buna karşılık halk kendi kaderine hakim olmuştu."

PELİN-Lâikliğin mecliste konuşulduğu yıllarda, Kılıç Ali, şu olaydan bahseder: "İlk mecliste birgün lâiklik mevzubahis oluyordu. Gazi Mustafa Kemal Paşa o gün Meclise riyaset ediyordu. Meclis'in tanınmış din alimlerinden bir arkadaş kürsüye geldi. Alaycı bir tavırla: " Arkadaşlar bir lâiklikdir gidiyor. Affedersiniz ben bu lâikliğin manasını anlayamıyorum", dediğinde, Mustafa Kemal dayanamayıp, oturduğu yerden elini kürsüye vurarak: "Adam olmak demektir hocam, adam olmak!" cevabını vermiştir"

3. PERDE

1. SAHNE

SUDE

- O yıllarda yalnızca düşmanla badireler atlatılmamış değil mi?

PELİN

-Evet her zorluğun üzerinden gelindiği bir dönemmiş.

GAMZE

-Arkadaşlar programımıza derlediğimiz Atamızın kendi anılarından da biraz ekleysek nasıl olur ne dersiniz?

DAMLA

-Çok güzel bir fikir. Onun izinden giden tüm arkadaşlarımıza rehber olur diye düşünüyorum.

GAMZE

- Tamam o zaman programımızın sonunda Atamızdan birkaç anı paylaşalım

SUDE

-Nasuhi Baydar bir anısında: Atatürk'ü, 1938 Gençlik ve Spor Bayramı günü, son defa, 19 Mayıs Stadyumu'nda gördüm. Şeref tribünü kapısında -o zaman küçük bir çocuk olan kızım-a o günün anısı olan rozetini taktırmayarak bir şeyler söylüyordu. Zayıf ve yorgundu.

Kızımdan Atatürk'ün kendisine neler söylediğini sordum:

— Rozette resmim varmış, nasıl takarım? dedi.

Zeki ve alçakgönüllü Atatürk rozetteki resmi görmüştü.

Bu, O'nun stadyuma ilk ve son gelişi, sanki gençliğe vedası oldu.

DAMLA

-Gazi Mustafa Kemal bir gezisinde, Kolordu binasının kapısında aslan yapılı bir Mehmetçik gördü. Çağırdı ve güler yüzle sordu:

— Sen güreş bilir misin?

Yanıdakilerden en kuvvetli görünenlerle Mehmetçiği güreştirdi. Genç asker her zaman üstün geliyordu. Çok neşelendi, ayağa fırladı.

Ceketini çıkarıp Mehmet'e ense tuttu:

— Haydi, bir de benimle güreş!

Katıksız ve temiz Anadolu çocuğu Ata'sının yüzüne hayranlıkla baktı:

—“Atam,” dedi. "Senin sırtını yedi düvel yere getiremedi. Bir Mehmet mi bu işi başarır?"

Gözleri doldu ve ağlamamak için gülmeye çalıştı.

GAMZE

- Bir yaz günü Atatürk, Florya Köşküne giderken bir arıza nedeniyle otomobili Kumkapı semtinde duruverir. Şoförü aracı tekrar çalıştırmak için uğraşırken, etrafta oynayan çocuklar merakla bu araca ve içindekilere bakmaktadırlar. İçlerinden bir çocuk Atatürk'e biraz daha dikkatli bakar ve hemen selam durur.

Atatürk küçük çocuğa sorar, “niçin selam veriyorsun, beni tanır mısın”?

“Elbette tanırım ya” der çocuk, “sen hepimizin babası Atatürk değil misin”?

Atatürk'ün hoşuna gider, “nereden tanıdın, hiç görmüş müydün beni”?

“Hayır” der çocuk, “ama annem yatağımın başucuna senin resmini yerleştirmiştir! Benim gibi küçük ve fakir yetimlerin şefkatli manevi babası olduğunu anlatır hep. İşte seni o fotoğraf sayesinde tanıdım”.

Gülümser çakmak gözlü, “pekiyi” der, “ama ben seni tanımıyorum, adın ne senin”?

“Artin” der çocuk, “benim adım Artin”.

Bu yetim çocuğun annesini tanımak için eve giderler.

Tertemiz, küçücük o fakir evde kocaman bir resmi vardır Atatürk’ün.

Bir resim de çocuğun başucunda. Aynı Artin’in tarif ettiği gibi.

Eğitim masraflarını şahsi bütçesinden üstlendiği birçok çocuktan sadece bir tanesidir Artin.

PELİN

- Bir sabah Florya’dan Dolmabahçe Sarayı’na dönerken, istasyon önüne geldiklerinde seslenir, “çocuk dur burada” der şoförüne. Başyavere seslenir, “Sorunuz, tren var mı”?

Az sonra hareket etmek üzere olan trene apar topar yetişip binerler. Ani verilmiş bir karar olduğundan kimse görüp, anlamadan oturuverirler. Bir süre sonra, her şeyden habersiz olan kondüktör, Ata’nın bulunduğu kompartimana gelip oturanları görünce geri döner. İşte o zaman seslenir Atatürk, “Görevinizi yapınız, bu efendilere niçin bilet sormuyorsun”?

Oturanlardan biri “Paşam, biz milletvekiliyiz, tren bileti almamız, seyahatlerimiz ücretsizdir” der!

Atatürk şaşırmıştır, hayretle, “oh ne ala, böyle ayrıcalık olur mu, çok ayıp ve çok acayip bir usul, ne güzel halkçılıkmış bu” der.

Çünkü o halkçıdır.

SUDE

- Mustafa Kemal Atatürk’ün hepimizin hafızalarında yer eden ve ona uzun yıllar hizmet eden Cemal Granda sayesinde öğrendiğimiz anılarından biri de İngiltere Kralı 8. Edward’ın Dolmabahçe sarayında ağırlandığı akşam yemeğinden. Cemal Granda o gece yaşananları şöyle anlatıyor:

"Sofraya hep Türk garsonlar hizmet etmekte idi. Bunlardan bir tanesi heyecanlanarak, elindeki büyük bir tabakla birdenbire yere yuvarlandı. Yemekler de halılara dağıldı. Misafirler utançlarından kıpkırmızı kesildiler. Fakat Atatürk Kral'a eğilerek “Bu millete her şeyi öğrettim, fakat uşaklığı öğretemedim!” dedi. O an bütün sofradakiler Atatürk’ün zekasına hayran oldular."

GAMZE

- Atatürk’ün Bahçe Mimarı Mevlüt Baysal aralarında geçen bir konuşmayı şöyle aktarıyor:

"Çankaya Köşkü’nün bahçesini yapıyordum. Bir gün Atatürk, yaveri ve ben bahçede dolaşıyorduk. Çok ihtiyar ve geniş bir ağaç Atatürk’ün sürekli geçeceği yolu kapatıyordu.

Ağacın bir yanı dik bir sırt, diğer yanı suyu çekilmiş bir havuzdu. Atatürk, havuz tarafındaki kısma yaslanarak karşıya geçti. Hemen atıldım:

-“Emrederseniz derhal keselim Paşam.” Bir an yüzüme baktı, ve sonra dedi ki 'Yahu, sen hayatında böyle bir ağaç yetiştirdin mi ki keseceksin.' ”

DAMLA

-Cumhuriyetimizin kurucusu ulu önder Mustafa Kemal Atatürk’ü ve silah arkadaşlarını saygı, özlem ve minnetle anıyoruz. Bir asra ulaşan Cumhuriyetimizi asırlar boyu yaşatmaya and içiyoruz.

Programımıza katılan herkese teşekkür ediyor, saygılarımızı sunuyoruz.

DAMLA

-Tüm hazırlıklarımızı tamamladık. Öğretmenimizi bulalım haber verelim.

GAMZE

- Öğretmenim, programımızın provasını tamamladık. Hazırız.

YASEMİN ÖĞRETMEN

-Güzel bir ekip çalışması ile hazırladığınız program için hepimize teşekkür ederim. Bu günün anlam ve önemini yüreğinizde taşıyıp yeni nesillere aktaracağınızdan şüphem yok. Emeklerinize sağlık.

TÜM ÖĞRENCİLER

- Teşekkür ederiz öğretmenim.

KATRE YURTSEVEN

8-B

DEVİN AÇILMAYAN ELİ

Bir zamanlar Aybüke ve Artuk'un bir oğlu olmuş. Bu karı koca oğullarına bir isim koyamamışlar. Geleneğe göre erkek çocuklarının bir kahramanlık yapması gerekiyormuş.

Zaman su gibi akıp geçmiş. Bu karı kocanın bir çocuğu daha olmuş. Doğan çocuk kız olduğu için onun kahramanlık yapması gerekiyormuş. Hemen ismini vermişler. “Asya”

Oğul “Benim niye adım yok da kardeşimin var?” diye sormuş.

Babası ona “Bir kahramanlık yap ki Dede Korkut sana isim versin.” demiş.

Oğul gece gündüz düşünmüş. Çok bunalmış, çok daralmış. Dışarı çıkmak bile istemiyormuş. Çıktığında herkes ona “Artuk'un oğlu” diyormuş. Oğul buna çok üzülmüş: Artık bir ismi olsun istiyormuş.

Bir gün kendisini dışarı atmış. Yürümüş, yürümüş, yürümüş... Belki karşısına bir fırsat çıkar diye yürümüş, yürümüş, yürümüş... Ama geç saatte umutsuzca eve dönmüş.

Eve döndüğünde kardeşi Asya ile oyun oynayıp sohbet etmişler. Asya abisinin bir kahramanlık yapamadığı için mutsuz olmasına çok üzülmüş.

Sabah ev halkı erkenden kalkmış. Babası annesini heyecanla bir şeyler anlatıyormuş. Oğul kulak kabartmış. Karşısındaki Ulu Dağ'da yaşayan dev son günlerde sağ elini hiç açmıyormuş. Dev çok üzgünmüş. Kimse elinde ne olduğunu bilmiyor ve merak ediyormuş herkes devin avucundakini. Ama kimse cesaret edemiyormuş deve yaklaşmaya. Babası tüylü kılıçla açtırılabilir, demiş. Oğul o an karar vermiş ve hemen yola koyulmuş.

Tüylü kılıcını hazırlayıp yanına azığını alıp düşmüş yola.

Devi görür görmez tüylü kılıcı havaya kaldırmış. Ama dev bir hamleyle kılıcı alıvermiş elinden.

Artuk'un oğlu cesaretsiz kaldı. Ama pes etmedi. Kendini toplayıp hızla devin etrafında koşmaya başladı.

Bir topaç gibi devin etrafında dönüp durdu. Devin başı döndü ve yere yığıldı. Yere yığılan devin avucu açılıverdi. Avucundan bir yüzük fırladı, yere düştü. Bir de eski , kırışmış bir fotoğraf vardı. Oğul şaşkınlıkla devin avucundan çıkanlara bakakaldı.

Dev üzgün bir şekilde olanları anlatmaya başlamış. Yıllar önce karısını kaybettiğini, karısı öldükten sonra avucunu hiç açmadığını anlatmış. Uzun uzun oğulla dertleşmişler.

Bu sırada oğulun kahramanlığı hemen Dede Korkut'un kulağına gitmiş. Dede Korkut gelip Artuk'un oğluna "Elaçan" adını koymuş. Adını ben verdim; tahtını, bahtını Allah versin demiş. Hayır duaları okumuş. Elaçan ve ailesi çok mutlu olmuş.

Elaçan'ın kahramanlığı için şölen düzenlenmiş. Kımızlar içilmiş, davullar çalınmış, yemekler kazan kazan pişirilmiş. Türküler söylenmiş. Dede Korkut anlatmış tüm halk dinlemiş...

BETÜL AZRA ÇUBUK

5/C

İstanbul İl Milli Eğitim Müdürlüğü tarafından oluşturulan "Geleceğin Yazarları Projesi" nde otuz üç öğrencimiz görev alarak okulumuzu "Genç Kalemleri" yle temsil etmiştir.

Kelimelerin kanatlanıp uçuştığı, sayfalara birer özgün eser olarak konduğu, resimlerle can bulduğu nice çalışmalara örnek olmaları dileğiyle.